

Forumul studenților

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul V ● nr. 3 (24) 1977 ● 16 pagini ● 2 lei ●

1877 - VISUL BĂTRÎNILOR VOIEVOZI

Și-au ridicat bătrînii voievozi spada, călîtă-n libertatea străubilor și-au jurat slobozenia acestui popor și acestui pămînt. Jurămîntul lor sînt a făcut să nască dorința neatîrnării în singele ce udă florile cîmpiei. Sînt flori ce cresc închipuind cunună pe morminte de eroi, inimi, flori tinere ce-au îmbrășișat trupuri de piatră. Au luptat bătrînii voievozi cu credință îmbrășișînd pămîntul, sărutînd negrul gîlei românești, cu fruntea limpezită de zimbetul pruncilor în leagăn.

Au visat străbunii clipele gloriei și le-au purtat cu spada în dreapta și scutul în stînga uitînd amarul supunerii. Pămîntul românesc e hărăzit să fie liber și fiii lui au știut să-l iubească și să-l apere, pămîntul pe care se joacă copiii de-a războiul lovind cu ciudă copacii ce prind chipuri de dușmani. Mulți dușmani cită frunză și iarbă au tăbărit puhoi peste trupul țării mînjind voalul ei alb. Și-n goana lor sălbatică au uitat că aici trăiesc niște eroi ce nu vor să știe ce-nseamnă supunerea. I-au lovit armele românești și i-au făcut să muște țărîna pe care i-a călcat.

1877 - a sosit clipa LIBERTĂȚII. Clipa în care scîncetele copiilor

s-au transformat în zimbete și săbiile încă stropite de sînge în coroane de flori albe și roșii ce-au prins să-ți împodobescă eșarfă tricoloră României. Liniștea serilor de primăvară, parfumul florilor și cîntecul brazilor, murmurul apelor și strigătul flăcăilor la roata-nfrățirii traduc izul independenței, diademă de aur pe fruntea netezită de vîntul eliberării. Mă-nchin în fața măreției tale, țară liberă, țară bogată și frumoasă, pămînt rodnic ce-ai aduci fericire și bogăție printre fiii tăi.

Mi-aduc aminte de bătrînii voievozi și-aș vrea să le spun că sîntem liberi. Liberi, dincolo de lanțuri și harapnice, de porunci și condamnări la moarte, liberi cu adevărat înseamnă visul bătrînilor, rugăciunea lor înainte de moarte.

Ard sfeșnice lingă pietrele funere și flăcările lor aduc vestea, cea mare și-o transmit pietrei pe care stau săpate cu mindrie zilele înfruntării, bătlîile epocale cu puhoalele stîrnite să prade și să ucidă.

Bătlîile bătrînilor voievozi, bătlîile poporului purtate cu noblețe de brațe puternice, de cavalerii fă-

rani, neîntrecuții plugari ce mînuiau spada și coarnele plugului cu gîndul la clipa libertății.

Ne gîndim la ziua cea mare, grandoarea ei a cuprins pămîntul românesc și-au început să cînte cîmpiele, să-și legene roadele în dansul plin de noblețe al belșugului. Ne-am legat pentru toldeana de înalțimea piscurilor ninse și de zimbetul florilor ce cresc în leagănul luncilor, ne-am legat de trupurile barbaților ce au și-au plecat grumazul sub potcoavele de fier ale imperiilor. Ne-am legat de trupurile celor ce-au știut s-aleagă pînca noastră caldă și românească cu miezul aburînd prin zimbetul femeii ce și-a amintit că plămădește pentru ai săi.

Visurile bătrînilor voievozi sînt certitudini. Visul lor, metamorfoza puterii poporului, zimbetul cast al fecioarelor și clinchetul paharelor cu vin rubiniu, dansul sătenilor, moartea eroilor și zimbetul copiilor înseamnă mai mult decît cuvîntul INDEPENDENȚĂ.

Să nu uităm visul bătrînilor voievozi.

RADU MATEI TODORAN
Inginerie chimică, II

SEMNIFICAȚII

Există momente în viață care impresionează într-un mod aparte pelicula amintirilor. Momente a căror responsabilitate de ghid derulează vie. Sînt momente ce marchează un eveniment, au rol mobilizator, acționează ca un impuls, ca un stimul.

În această primăvară cu accentele aspre ale luptei pentru viață, în această primăvară de eroism, de omie, și solidaritate a poporului în fața forțelor absurde ale naturii, studenții comuniști ai patriei au semnat înainte de toate cu fapta angajamentul lor de devotament față de cauza acestui pămînt, demonstrînd că ei sînt fii ai curajului și abnegației, ai hărniciei și el înseamnă viitorul. Prezenți zile în șir la datorie, în primele rînduri ale luptei cu urmările stihiei, ale luptei pentru salvarea respirațiilor și speranțelor zăvorte întră ziduri. Studenții patriei cu fapta lor de bărbăție și de inimă au jurat credință evului de lumină s-au angajat într-o solemnitate în lăine de lucru să militeze neabătut pentru înfăptuirea Programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

În această primăvară de grea încercare pentru toți oamenii pămîntului românesc după exemplara dăruire cu care au acționat pe fronturile normalizării, ale re-

facerii după această semnare în faptă a angajamentului, a avut loc finalizarea acestei acțiuni și în act.

Am asistat la cîteva dintre ședințele de semnare a angajamentului solemn de către membrii A.S.C. din unele organizații ale Facultății de mecanică.

Peste tot, cu înaltă responsabilitate studenții și-au afirmat dorința lor fermă de a învăța neconținut, de a se integra deplin în procesul instructiv-educativ de a obține rezultate superioare în munca lor, participînd astfel alături de toți tinerii patriei la construcția comunistă. Ei s-au angajat să reducă la maximum rezistențele în sesiunea din vară, pentru a putea participa la munca de pe șantierul reconstrucției. Să facem din vacanța de vară un anotimp efervescent de angrenare în acțiuni menite să redea patriei frumusețile ei vămuite de cutremur.

Studenții s-au angajat în fața partidului, a patriei și poporului să fie drepți așa cum oamenii acestui pămînt de eroi au știut întotdeauna să fie demni, cinstiți, să respecte neabătut principiile și normele muncii și vieții comunistilor, ale eticii și echității socialiste. Avînd în vedere că ei vor deveni o forță a noului, că de ei depinde prefigurarea viitorului, realizarea aspirațiilor de veacuri, înfăptuirea societății celei mai umane, că din ei va crește spațiul de vis al fericirii, semnarea angajamentului solemn, are implicații deosebite în viața fiecăruia, o semnificație de act revoluționar.

MARCEL SAMINȚA
Mecanică I

Despre țară se poate povesti ca despre o față. Despre țară se poate spune „liniște” ca despre o virtute sau se poate spune „stea”, ca despre o prelungire moale de apă pe un perete curat.

Noaptea de liniște sînt atât de rar tulburate chiar și cînd e ceață. Îmi amintesc de o noapte rea în care nici un gînd nu prevestea primă-jdia... Trupurile s-au răsfrînt în cercuri de agonie. De ce... Sunte ciudate au scormonit pămîntul adînc de el atât de adînc, că nu mai ajungea... A amușit înaltul și păsările au apus, ca după gratii.

Genunchiul nu s-a putut îndoi ca să cuprindă cîmpul de sub el. În noaptea aceea s-au ascuns strălucirile și săbiile s-au topit în torențe... În noaptea aceea întunericul a devenit mai gros, mai vechi și mai temător.

Piatra s-a schimbat cu focul, Pămîntul s-a schimbat cu marea. Din val în val, s-au topit, formele știute și s-au născut gînduri noi. Parcurile s-au intristat pentru o febră amețitoare. Timpul a cerut

POVESTE DESPRE ȚARĂ

ordine și mișcare de viață... Au fost secunde dar au părut o viață. O viață de anotimp, o viață de noapte, o viață de oraș... o viață de atîtea vieți.

O umbră de destîn a sunat metallic. Totul s-a terminat. Ceasul a

stat și el. A rămas acolo castanul bătrîn și am găsit în leagăn copilul curat. Suflet de om, te doare. Te doare ochi înfășurat de dor, curcubeul seninului! Te doare deget subțire copleșeala somnului! Te doare fereastră lumina albă! Te doare timp de rugină, bătrînețea lucrurilor! Te doare!

Emoția încercată nu va putea apune. Lăsăm însă acum răsăritul din noi să facă geană deasupra viitorului. Îți dăm ție țară, forța noastră, tovărășie firească ca pe vița de soare în vremea zăgrăvîță pe coloane de timp. Îți dăm ție țară pînă la sufletului nostru tînăr, ca să trăiești cu noi în leagăn de hori, în toamnă de aur și în ramuri violete.

LIA LUCIA PETRIC
Construcții, II

FESTIVALUL NAȚIONAL

După ce stihile ne-au încercat atât de crunt în seara zilei de 4 martie, credeam că natura a vîregit acest an, pe care-l voiam luminos ca o sărbătoare ce-o datoram eroilor căzuți în numele independenței noastre.

În aceste condiții tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că festivalul „Cîntarea României” trebuie să fie cu atât mai mult o dovadă de felul cum știm să cinstim memoria eroilor neamului, o sărbătoare a biruinței poporului nostru asupra tuturor nedreptăților și vicisitudinilor abătute pe umerii săi, mai mult chiar, un festival al hărniciei întregului popor.

În aceste circumstanțe, festivalul început cu fazele locale pe institute a continuat cu mai mare dăruire parcă. La flacăra sa fierbinte s-au adunat mii de studenți.

Împărtășesc părerea unui dascăl al meu, care demonstra o dată că statisticile sînt de multe ori neesențiale pentru problemele de fond, dar în cazul nostru, cred că ar fi binevenite câteva date cifrice: la faza pe institute au participat 58 de formații antrenînd un număr de 1.450 de studenți, din acestea un număr de 38 au mers la faza pe centru universitar, cu un număr de 400 de studenți.

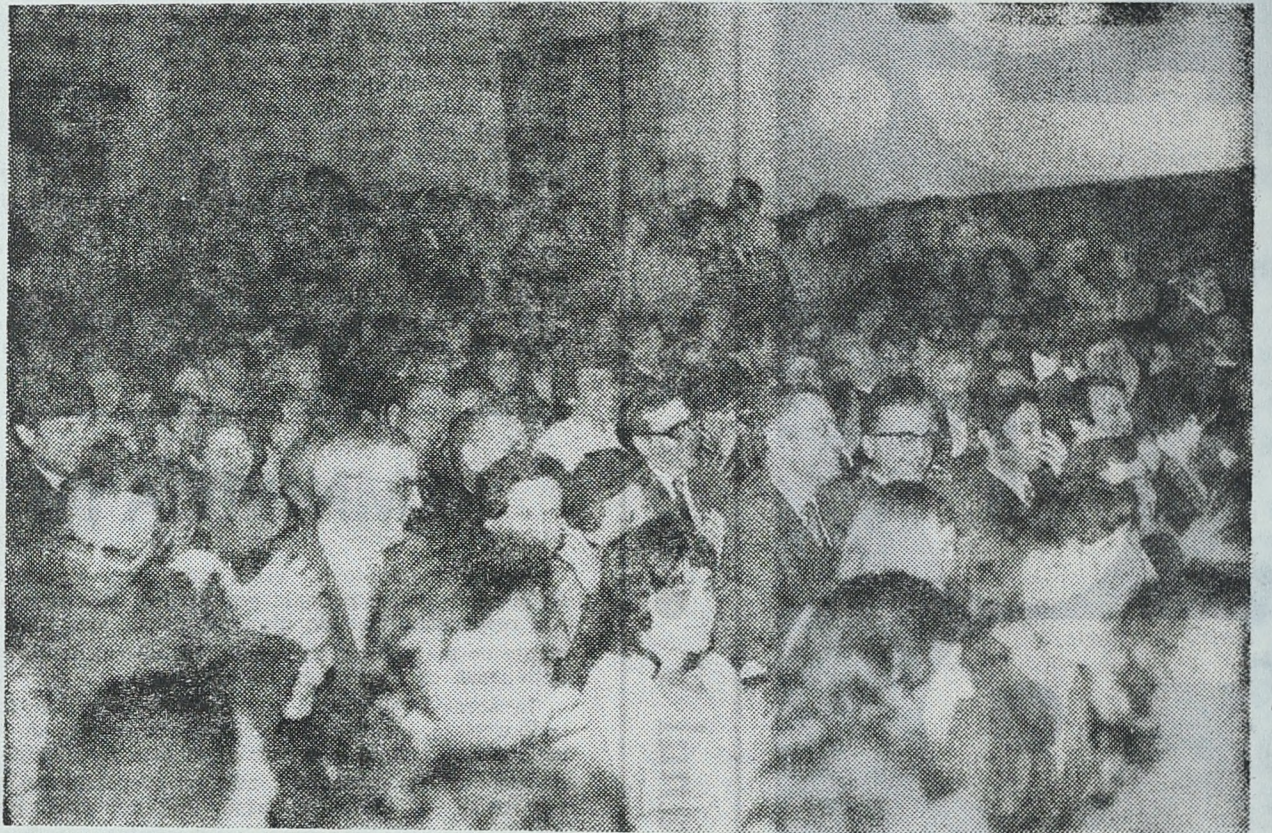
Vintilescu acompaniată de Voichița Culeanu la pian. Ea a interpretat o arie din „Ana Lugojana” și de asemenea o arie din „Plutașul de pe Bistrița” și a avut de înfruntat în concurs la această ediție (muzică clasică) numai pe Mihaela Avrămuț. Mai sigură și mai bine pregătită, deși cu unele stridențe la tonurile acute, Liana Vintilescu a avut cîștig de cauză în confruntare.

Corul de cameră „Menestrelii” al Universității care a continuat programul primei serii, format dintr-un nucleu selectat din corul mare mi s-a părut mai puțin convingător, cu mai puțină forță de expresie. Am reținut piesele „Țara” și „Viers de dor”.

Orchestra de cameră a Universității a fost se pare revelația primei serii, sau mai bine-zis reușita, pentru că spunînd revelație ar însemna să neglijăm activitatea

sei de cultură. Mărturisesc a fost prima dată cînd i-am văzut și am regretat că nu am mai participat la nici un alt spectacol al lor. Un grup omogen cu instrumentiști de un real talent și mari posibilități, cu voci bine lucrate și dozate și ceea ce mi se pare esențial cu mult: tă personalitate. Au prezentat două compoziții suficiente pentru a etala valoarea grupului, fără a forța și a face abuz de intrări solistice. Prima piesă cu un caracter pronunțat progresiv, a doua mai apropiată de genul pop.

Am să-i amintesc acum pe componenții formației a conducător double-six și voce Marius Mihalca, gitară solo — Papp Zsolt, baterie — Bleich Carol, bas — Popovici Alexandru, percuție — Catalina Emil, sitar — Ureche Olimpiu, voce — Diana Mihalca Ureche. Grupul „Test” al Casei de cultură așa cum s-a prezentat el în

anterioară a acestei formații instrumentale. Impresia lăsată în sală a fost foarte puternică, majoritatea celor care au urmărit programul fiind de părere că acesta s-a ridicat la un înalt nivel artistic și la o remarcabilă acuratețe interpretativă. Orchestra s-a prezentat cu „Simfonia în FA” de Samartini, concert pentru 2 pianouri în Do minor — Bach, suită pentru liră de Teleman, Suită banatică de R. Georgescu, la pian Delia Vulpe, în timp ce conducerea muzicală aparține dirijorului Damian Vulpe.

Corul Facultății de mecanică a încheiat prima parte a serii. Am remarcat cu toții evoluția la înalt nivel a acestei tinere formații, ca și la faza pe institut de altfel, omogenitatea și legătura dintre tinărul dirijor Adrian Nucă și elevii săi. Piese: „Trandafiri de pe răzătoare”, „Partid pavăza mea”, „Trompetele răsună” și „Imn pentru Republică” cu grijă alese, au fost pe măsura posibilităților formației care se anunță reprezentantă de bază la fazele superioare ale festivalului.

Au intrat apoi în scenă formațiile de muzică ușoară. Prima, formația „M '77” a I.M.T. împreună cu solistele Mirela Voiculescu și Margareta Șerban. Mirela Voiculescu a dovedit temperament și bune calități vocale, dar s-a simțit lipsa unei munci serioase în pregătirea repertoriului. Margareta Șerban chiar și pentru urechile mele, a falsat supărător și nu-mi explic cum a ajuns laureată. Formația singură, cu cele două compoziții de ce oare „Samba cu mere într-un tren” (?) a dovedit lipsă de personalitate și a păcătuit prin încercări de virtuozitate — gitară solo și bas, la care nu poate avea pretenția imitînd pe „Phoenix”, în unele momente.

Cu totul altfel s-a prezentat formația „Test” a Ca-

seara aceea, cred că ne va reprezenta onorabil cu mari șanse de succes.

LAZAR MIREL

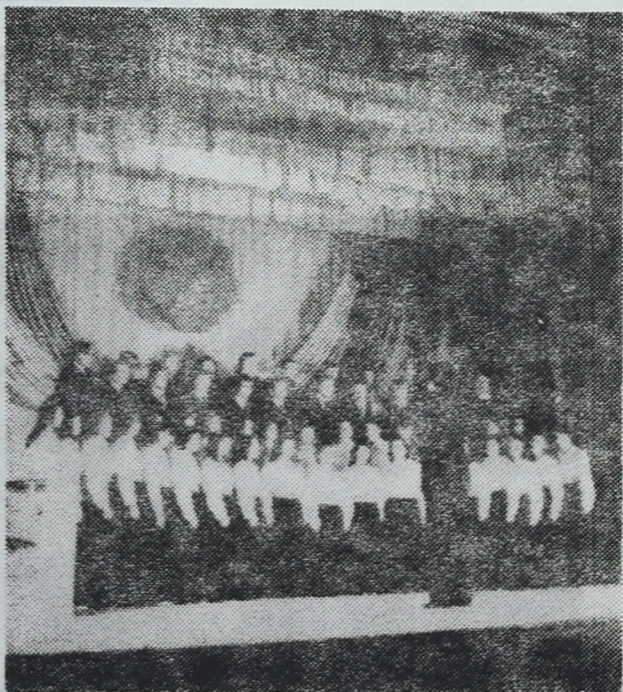
Cenaclul - spectacol

Această ediție a festivalului „Cîntarea României” la Timișoara a dat o latură mai puțin obișnuită, chiar de excepție, acestei manifestări, datorate necesității de a introduce în concurs o secțiune specială, rezervată cenaclului-spectacol.

De doi ani de zile, o manifestare tipic studentească timișoreană: cenaclurile. Pornite de la nivel de cîmin, au continuat la nivelul facultăților, ajungînd chiar la un cenaclu pe centru universitar. Mergînd în această organizare ierarhică, are loc totodată o unitate mai bună a colectivelor formate în fiecare treaptă. Aceste cenacluri antrenează un număr mare de studenți talentați, încercînd o formare a lor în spiritul unei munci colective.

Concepute după ideea cenaclului-spectacol, cenaclurile prezente, în concurs M. E. și cenaclu „Mirabila samîntă” al I.A.T. au la activ cam doi ani de existență fiecare, numeroase spectacole susținute în complexul studentesc, în diferite localități și întreprinderi, ori pe scena Casei de cultură a studenților.

Rigorile impuse de timpul redus pus la dispoziția cenacliștilor, au impus prelucrarea internă în cadrul fiecărui cenaclu, în sensul concentrării esențializării și a epurării momentelor mai puțin realizate. Lucrul e evident în cazul cenaclurilor M și E. Pe lângă această „curățire” a avut loc și o ușoară reimpresionare a repertoriului și, lucru demn de remarcat, ancorarea puternică a creatorilor-cenacliști în evenimentele zilei, în miezul problemelor dureroase pentru noi. A se vedea: poeziile pline de patos tineresc, de un lirism susținut ale lui Marcel Sămăntă (notabilă această apariție la CM, a acestui poet de o sensibilitate aparte și cu o mare capacitate de creație, simțindu-se pe undeva și anii de trudă în preajma condeului) și mai multe creații originale ale electrotehniștilor inspirați, fie din evenimente memorabile: Doru Rădcaș „1907” — cu o recitare proprie interesantă, fie din istoria neamului: Traian Trajan — poezie impresionant suflu patriotic, bine încheiat și realizat în special în „Căutați-l pe Ștefan”, sau cei doi prozatori: Petre Coșș și Nicolae Cora cu pagini de o zguduitoare frumusețe, adevărate poeme în proză închinată neamului, oamenilor acestora minunați ai meleagurilor noastre, pămîntului românesc. Calitatea deosebită a scrierilor acestora a fost de altfel frumos și just apreciată și de public. Tot în compartimentul poezie, două apariții deosebite: Virgil Neguț cu o excelentă „Doină transilvană”, adînc răscolitoare, precum și „Coarda cea mai sensibilă a C.E.”, cum o prezentase Dudu Pețan pe Mariana Opruț. O altă prezentă de excepție a Cenaclului E: Tudor Pețan, suflul în bună parte a acestuia, care dă de asemenea pagini de mare forță comunicativă, deși nu se manifestă întodeauna. De la I.A.T. impune Alexandru Berceanu, dotat cu un anume simț poetic. De asemenea a realizat schimbul de epigrame Berceanu,

Coruri, Muzică clasică, Muzică ușoară

Luni, 14 martie, la câteva minute după ce bătuse jumătatea lui 8, cortina s-a tras și pe scena Casei de cultură a studenților a apărut Corul Mare al Universității, condus de Damian Vulpe. Așa a început faza pe centru universitar a festivalului „Cîntarea României” la Timișoara. Puternica formație corală s-a prezentat în concurs cu piesele „Fiii României”, „La Plevna, la Tatro”, „Împlinirile lui 1907”, „Elegie 1907”, încheindu-și programul cu „Primăvara”.

Au fost piese de mare dificultate care au solicitat din plin calitățile membrilor formației. Am remarcat temperamentul dirijorului și energia cu care-și conduce ansamblul și rafinamentul interpretării, încercînd să ghicească cită muncă au dăruit lucrînd acest repertoriu.

A doua prezentă în concurs o constituie Liana

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI” Folclor

Intr-una din seri, ca într-o seară veche de bunici și de șezătoare, seara folclorului, ne-a apărut pe scenă, în suflet, în minte și imaginație, întreaga declanșare românească de suflet tînăr, de suflet adevărat. Studenții timișoreni apar pentru ochiul nostru... mai critic, mai indulgent, mai aspru, mai bun, din dorința de a face ceva minunat, pentru a fi în dăruire, alături de poporul român acum, după atîtea seri triste.

N-a fost nici un gong, dar a început. Prima apariție — „Doina Timișului”. Succesul evident a dat totuși multă umezeală mîinilor și frunților. Despre acest ansamblu se vorbește ca despre o protagonistă celebră a unui film și mai celebru. „Nivelul elevat și omogen și deosebit de reușită excelentă a cristalizării unor formule noi și de mare expresivitate artistică precum ansamblul „Doina Timișului” ne îndreptățește să afirmăm că sfîrșitul etapei pe centru universitar a festivalului „Cîntarea României” este de fapt, începutul unei etape calitativ superioare în viața cultural-artistică a studențimii timișorene” (Asist. univ. Ion V. Boldureanu).

Formația Institutului de medicină se remarcă cu o Feciorească și un „Joc de munte” (cu fetele) așa... ca la noi.

Medicinistii au pus mult suflet.

S-a remarcat în fața microfonului Petrică Artinescu (V. MG).

În timpul în care formațiile își schimbau locul pe scenă, sala continua să fie nerăbdătoare și neliniștită. Am văzut apoi culisele fierbînd și pe „foști”, colegii de redacție, curioși și atenți la fiecare expresie necîntărită (sau nevinovată) a vreunui participant.

Despre modul de evoluție a ansamblului Universității, păreri au fost multe și diferite. Am văzut suita de dansuri populare bănățene, o înșiruire mai puțin originală decît a celorlalte formații.

Succes a reperat însă orchestra de muzică populară, cu solista Elena Mîrnea. „Am remarcat acuratețea muzicală a orchestrei Universității cu o ușoară inegalitate valorică a membrilor; convingător talentul lui Paul Stîngă acompaniat însă de o orchestră insuficient cristalizată”. (Asist. univ. Vasile Crețu).

...Publicul aclamă, dar juriul decide! Ansamblul sîrbesc „Mladost”, un ansamblu încheiat: „original, spectacolul grupului folcloric sîrbesc. Dacă va evolua și la faza următoare, programul său va trebui însă revăzut în sensul concentrării și dinamismului”. (Gabriel Manolescu — lector univ., titularul disciplinei de folclor de la Universitate).

Formația Institutului politehnic a prezentat un dans de la cîmpie, într-o accepțiune originală, în sensul că gesturile, mișcărilor erau naturale, fără prelucrări sau infiltrații de natură străină acestei zone.

Deși tîrziu în timp, după ce ochii spectatorilor păreau obosiți formațiile de la Institutul agronomic Timișoara au cules aplauzele entuziaste ale spectatorilor, dînd dovadă de o frumoasă prezență scenică, situîndu-se de altfel la nivelul așteptărilor. Seara folclorului din cadrul festivalului național „Cîntarea României” a fost încă o dovadă a sufletului viu al tineretului angajat alături de popor în opera complexă de desăvîrșire a societății noastre, pentru valorile nepieritoare ale tezaurului culturii noastre populare.

LIA LUCIA PETRIC

Teatru

Ponderea pe care o ocupă spectacolul de teatru colaj, în viața artistică studențească este ilustrat și de cele două zile acordate acestei manifestări. Zile de forță și rezistență pentru interpreți, precum și pentru juriu și spectatori. Dar au fost două zile de concentrare a resurselor creatoare de mobilizare a potențialului artistic studențesc, două zile închinat Thaliei, frumosului, sensibilității firești a fiecăruia dintre noi.

O tentativă de clasificare riguroasă a celor unsprezece spectacole prezentate: teatru ori colaj, e de-a dreptul imposibil. Însă o anume predilecție pentru spectacolul colaj este evidentă, deși această orientare se face uneori în detrimentul teatrului. Se pare însă că spectacolul colaj e mai apropiat de căutările și frîmîntările studențești fiind un teren prielnic experimentelor interesante și un bun prilej de a fructifica niște idei regizorale aparte. Pornind de la texte literare de certă valoare, încercate de un puternic sentiment patriotic și cetățenesc, ușor nuanțate printr-un inspirat joc de lumini, fraza poetică poate fi ridicată

De la prima vedere ceea ce au avut comun și convingător creațiile de teatru studențesc prezentate, a fost acel dublu sentiment de împlinire atît în formele cele mai actuale ale expresiei artei studențești cit și în sfera mai largă a dezbaterii unor probleme de înaltă factură politică și cetățenească.

Privită în această implicare, realizarea arhitecților a fost un spectacol de bună factură avînd la bază un text de idei generoase. Probleme grave aduse în dezbateri, este una din marile idei ce a frîmîntat creatorii din toate epocile „faptul de conștiință”. Deși în aparență, pare un teritoriu mult prea vehiculat noua interpretare dată, noile valențe ale unor idei general umane raportul om-semeni-societate, istorie-folclor-conștiință de sine etc.; precum și excelenta idee regizorală, dau excepție acestui spectacol — colaj, atît de sugestiv intitulat „Nici un om nu este o insulă”, după o idee a lui A. Gh. Ardeleanu. În spatele acestui spectacol de teatru-dezbateri ce tinde spre genul spectacolului de studio, fiind cristalizat în sfera celui mai nobil concept de teatru studențesc, stă neobositul Dan Manolescu, care atrăsese și altă dată atenția prin niște montări regizorale aparte. Poezia și sensibilitatea textului, decorul, recuzita, muzica, lumina, unele prelucrări tehnice, jocul actorilor-studenți, în limitele naturalului și firescului, atmosfera intimă, prielnică meditației, formea unitatea spectacolului, creează nu doar sugestia ori imaginea convențională a acestei realități a dimensiunilor unui spațiu teatral de echivalență plastică și mare forță expresivă. În interiorul acestui spațiu, stările conflictuale s-au arătat concentrice, cu mare tensiune, contraponderînd dramatismul realității exterioare în numele unui generos echilibru al omenescului. La acest nivel, mesajul cu adînci semnificații în actualitate devine o emanație a întregului spectacol. Valorile individuale remarcabile s-au întîlnit în semne de punctuație. Ca teatru de dezbateri cotidiană, deși implicită, este riguros și cert desenată.

(N.R. — În comentarea spectacolelor am încercat să păstrez observațiile vizînd partea tehnică, făcute de către unul din membrii juriului: Viorel I. Boldureanu).

Un alt spectacol de calitate artistică incontestabilă a fost adus în concurs de către Facultatea de Științe ale naturii cu „Eu, omul”. S-a impus prin abordarea textului și a perspectivei argeziene asupra omului. Violența limbajului argezean a fost tălmăcită într-un mod ce a atins de foarte multe ori valențele autentice ale teatrului studențesc. Un spectacol curat, mizînd pe text și plasticitatea mișcării scenice.

Sub acest ultim aspect a depășit calitativ restul trupelor studențești, iar un talent plin de căldură și sensibilitate ca Ion Toșmag nu mai are nevoie de comentarii. Acuratețea și finețea mișcării, resursele pantomimei superioare înțelese și suplu interpretate au servit în mod corespunzător imaginii de ansamblu.

Ipostazele antitetice și contradictorii ale destinului omenesc obiectivate în destin istoric românesc au fost duse la prestigiul intruchipării scenice printr-o interpretare de mare tensiune, însumînd procedee și tehnici complexe, bine echilibrate.

Prin tema adoptată formația de teatru a Casei de cultură a studenților, studioul „Thalia” cu piesa „Eu, Ion” s-a situat în centrul de referință al marilor evenimente istorice rememorate. Ca spectacol s-a pornit de la multe idei scenice interesante. Stilul evocator s-a îndreptat spre o interesantă modalitate de expresie, amintind de imagistica atît de grăitoare a filmelor de epocă asupra evenimentului, cit și de zguduitorul tușă a penelului unor mari artiști plastici.

Din păcate în spectacol toate aceste lucruri prețioase, nefiînd gîndite pînă la capăt, au rămas dispartate, nefinalizîndu-se. Deci ce ar fi putut constitui tectonica unui spectacol de originalitate și forță artistică autentică a răbufnit uneori în mod paradoxal sub forma studenților, iar altele s-a estompat în umbra nesemnificativului.

De observat ușoară cădere spre finalul piesei, ceea ce impune prelucrarea în continuare a spectacolului din punctul de vedere al unei creații colective, pentru o mai bună omogenizare a textului vorbit cu acuratețea muzicală și cu mișcarea scenică. Remarcabilă contribuția autorului: Petre Ilieșu.

Un sentiment patetic al istoriei noastre a călăuzit pe realizatorii spectacolelor „Letopiseși” prezentat de Facultatea de inginerie chimică și „Avram Iancu” al Institutului de medicină. Perenitatea valorilor artei literare, pătrunse de patriotism este semnul prezenței pilduitoarei noastre istorii. Studenții interpreți au făcut dovada sensibilă cu aceste prezențe și a acestui paralelism. De menționat interpretarea fin nuanțată, echilibrată scenic și emoțional a chimiștilor care folosind

individuale și imobile, și că lumea din adîncuri a omului e de fapt lumea ce și-o clădesc oamenii că această înălțare a sentimentului e cu adevărat o măsură a destinului nostru.

I.M.T. cu „Bălcescu” rămîne și tematic și interpretativ la experiența cunoscută de anul trecut. E evident efortul vizibil de a cristaliza în primul rînd un text de o anume coerență, dar pornind de la opere devenite clasice, dar foarte diferite între ele. În imaginea scenică nu au fost întotdeauna corelate diversele aspecte, unele procedee apărînd artificioase.

I.A.T. aduce pe scenă pagini valabile ale teatrului nostru politic. „Oameni care tac” de Alexandru Voitin. Teatrul studențesc fiind un teatru de amatori, ar exista un mic refugiu pentru dezacordul apărut între exigențele teatrului dramatic și posibilitățile interpretelor de a-l aduce la îndeplinire. Valorile interpretative studențești au fost mult prea inegale, ceea ce a dus uneori la distonanțe supărătoare, penibile chiar.

Studioul maghiar „Thalia” prin teatrul prezentat reduce în discuție faptul că lupta pentru libertate e un act memorabil simțit ca prezent foarte aproape și că din această simțire contemporană cu sensul înfăptuit al luptei trecute ei au desprins imaginea teatrală.

Studioul german „Thalia”, prin montajul de poezii subliniază aceleași idei de legare în sentiment a timpului istoric cu cel prezent. Au apelat de asemenea la forța evocatoare a artei plastice și a muzicii.

Studioul sîrbesc „Thalia” prin grupul său de recitatori a realizat un montaj de versuri și gînduri tineresti situîndu-se într-o sugestivă imagine a unității tineretului în jurul idealurilor înalte ale timpului nostru.

Ceea ce se poate observa din această succintă comentare a pieselor intrate în concurs este marea varietate de realizări adoptate scenic, expresie a căutărilor unor forme cit mai apropiate disponibilităților și sensibilităților studențești.

E vizibilă tendința ca această manifestare cu atît de multe laturi educative și artistice să se unifice într-un impresionant efort de a ogîndi și de a se adecva idealurilor lumii pe care o construim.

RODICA STOIE

Ziua a șaptea sau spectacolul de gală

Lată că după o săptămîină de entuziaste manifestări de puternic suflu creator, în care seară de seară Casa de cultură a studenților a fost luată cu asalt, după o săptămîină de emoții în așteptarea rezultatelor confruntării, au fost desemnați laureații.

Lista formațiilor și concurenților laureați la etapa pe centru universitar, a fost foarte mare demonstrînd, așa cum sublinia tovarășul Petru Andea, președintele Consiliului U.A.S.C. din centrul universitar Timișoara, nivelul deosebit de înalt la care s-a desfășurat întrecerea.

A fost această a șaptea zi, ziua, sau — mai bine-zis seara, în care s-au înminat diplomele și felicitările de rigoare, seară de satisfacții pentru unii, de învățăminte pentru alții, iar pentru publicul spectator care a umplut pînă la refuz sala, o seară de destindere și bucurie spirituală în compania formațiilor premiate. Acestea au susținut un spectacol de gală ale cărui incasări, nu trebuie uitat, au intrat în „Contul omeniei” ca o frumoasă contribuție pe care tineretul studios din Timișoara nu a uitat să o aducă țării în clipele de efervescență ale festivalului.

Minutul spectacol de duminică seara a fost deschis de Corul Facultății de mecanică, formație pe cit de tînără pe atît de valoroasă, care a interpretat trei din piesele cu care s-a prezentat în concurs. Am putut remarca din nou, admirabila legătură care există între dirijor, tînărul profesor Adrian Nucă, și elevii săi din cor, am surprins zimbetele ușor schițate, subliniind bucuria succesului.

Au urmat apoi Carmen Pădure și Ion Crăciun de la Universitate. Un moment de poezie interpretată la înalt nivel actoricesc, cu multă sensibilitate și nuanțări expresive. Amîndoi au evoluat mai bine decît în seara concursului, cu mai puțin emoție și trac.

O ghitara rece, un double-six și Marcel Negru folk-ist cunoscut în Timișoara, au continuat frumos momentul de poezie, cu piesa „Primiți-mă” și o melodie din repertoriul fostei formații „Index” din care Marcel a făcut parte.

După momentul folk ansamblul Doina Timișului a prezentat un frumos moment folcloric grupat sub numele „Pe ăst plai curat”. Minutul moment, redeșteptînd tradiții și obiceiuri ale acestor plaiuri a fost prelungit în aceeași atmosferă excepțională de Mircea Birsilă care a citit două din poeziile sale. Poezii care vibrează de o forță plastică și expresivă aparte, ale unui poet de o mare sensibilitate și tot mai cunoscut și apreciat.

A fost apoi prezentat filmul laureat „Acele multe zile” al studentei Georgeta Vladi, apoi formația de dans tematic a I.M.T. a interpretat „Bocet” pe muzica lui Gheorghe Zamfir și a făcut loc în momentul imediat următor brigăzii „Scalpelu” a aceluiași institut.

Din nou dansuri populare, de data aceasta ale formației I.A.T., cu o Feciorească năbădăioasă, în coregrafia lui Cornel Beladan.

Penultimul moment al spectacolului l-a susținut Mircea Parasca, un alt laureat al secțiunii folk și nedespărțite sale cizme, contrastînd cu țînta alb imaculată în tonul mesajului transmis de melodiile sale: „Antares” și „Cer scuze tuturor”. În încheierea galei, taraful Universității a prezentat un grupaj de melodii în care „vioara întii” — deși a cîntat la țambal — a fost Paul Stîngă, conducătorul tarafului. Un talent de excepție, un temperament impetuos, solistul a făcut dovada unei impresionante, aproape incredibile virtuozități smulgînd rapote de aplauze.

În aceeași atmosferă s-a tras cortina peste ultimul act al festivalului, care ne-a adus un bogat buchet de satisfacții și speranțe pentru fazele superioare, care a dat încă odată măsura entuziasmului studențesc în ampla efervescență creatoare declanșată de acest festival al hîrnicii întregului popor.

la un nivel superior și printr-o muzică de calitate, mulată pe trăirea piesei. Folosirea inteligentă a unor talente interpretative oferă șansa realizării unor momente de adîncă tensiune dramatică. Toate acestea înscrise în contextul spațiului dramatic dau un plus de armonie, creînd momente de autentică artă dramatică studențească. În ce privește teatrul, se observă această încercare de a realiza un teatru total prin armonizarea sensibilă: a poeziei, muzicii, culorii și a unui natural joc scenic. Spre aducere aminte: spectacolul de înaltă clasă al studenților arhitecți și al celor de la științele naturii, al membrilor grupului „Thalia” și „Thespiis”.

tehnica spectacolului colaj au dat o reprezentare de o structură și complexitate care a ridicat fragmentele la tensiunea simțirii artistice.

O interesantă și reușită experiență a realizat formația de teatru „Thespiis” a Universității, cu „Scrisoare de inimă și credință”. Pornind de la tensiunea profundă a sentimentului liric realizatorii spectacolului au găsit în resursele poeziei patriotice și cetățenești argumentul vibrației dramatice. Spectacolul s-a construit la propriu în jurul publicului prin simplificarea deliberată a procedeelelor și a tehnicilor impunîndu-se printr-o manifestă forță implicatorie. Mesajul transmis emană din ideea valoroasă că sentimentele profunde nu sînt

COORDONATELE INTEGRĂRII

Cercetarea — condiția sine-qua-non a studentului medicinist

Dezvoltarea științei și tehnicii din ultimele decenii a fost posibilă numai printr-o amplificare fără precedent a muncii de cercetare. Progresele realizate în cunoașterea fenomenelor constituie tot așteia bază de plecare pentru noi cercetări în evoluția neîntreruptă a științelor în toate ramurile.

Activitatea științifică a studentului trebuie să devină o parte integrantă a procesului instructiv-educativ deoarece are ca scop aprofundarea, lărgirea orizontului profesional științific.

Din atribuțiile cercurilor științifice face parte însușirea metodologiei și cultivarea aptitudinilor de cercetători, dezvoltarea capacității creatoare, a drepinderilor de muncă independentă, formarea unor specialiști bine pregătiți.

Medicina este o profesiune care include munca de cercetare științifică pentru toți cei care s-au dedicat acestei profesii. De aceea, curiozitatea științifică ca și însușirea diferitelor tehnici și metode de cercetare trebuie stimulate încă din primii ani de facultate.

În Institutul de medicină activitatea de cercetare științifică a studenților a evoluat neîntrerupt sub aspect calitativ și cantitativ, cuprinzând un număr din ce în ce mai mare de studenți, cercurile științifice activează pe lângă fiecare catedră; în anii I și II sînt deprinse tehnicile de abordare a materiei bibliografice, pentru ca apoi în anii mari să se efectueze activitatea de cercetare originală care se materializează în comunicări la sesiuni științifice, lucrări de diplomă etc.

Existența unui centru de cercetări medicale care se ocupă cu tot ceea ce interesează partea experimentală, a unui laborator de microscopie electronică care s-a profilat pe cercetări de ultrastructură celulară, precum și a laboratorului de radio-izotopi este o dovadă grăitoare a modului de cercetare actual.

Pentru lărgirea orizontului de cercetare s-au creat numeroase cercuri interdisciplinare (anatomie-morfopatologie, biofizică-fiziologie-fiziopatologie) cercuri care au o strînsă colaborare între cercurile științifice de la alte facultăți și chiar alte centre universitare (există o colaborare cu secția de chimie macromoleculară, precum și a unui cerc științific comun cu Facultatea de electrotehnică în vederea realizării unor aparate electronice necesare cercetării).

Numărul cercurilor științifice este de 46, iar numărul studenților participanți la aceste cercuri, în procente, este de 56 la sută la Facultatea de medicină generală și pediatrie și 60 la sută la Facultatea de stomatologie. Mai mult de jumătate din studenții care au lucrări la cercurile științifice în anii preclinici își continuă lucrarea în anii clinici ea devenind apoi lucrare de diplomă. Valoarea acestei lucrări de diplomă e cu atât mai mare cu cât au fost prezentată la mai multe sesiuni de comunicări științifice.

La secțiunea de creație tehnico-științifică a Festivalului „Cîntarea României” faza pe institut, au fost selecționate lucrări ce vor fi prezentate la sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studențești ce va avea loc în luna aprilie. Inedit este faptul că la nivelul anilor clinici, studenții fac parte din colectivul de

cercetare a catedrelor, avînd posibilitatea de a-și publica lucrările la Uniunea Societăților Științifice Medicale.

Acum, cînd mai sînt puține zile, pînă la deschiderea sesiunii de comunicări, să le urăm mult succes!

OFELIA GHENCIU
Pediatrie, IV

Răsrîngeri

La Stațiunea didactică experimentală a I.A. Timișoara, laboratoarele, pavilioanelor zoo-veterinare tot timpul sînt în animație.

Studenții lucrează cot la cot cu cadrele didactice. Aici se modelează materia vie, aici se profilează furnizorul de proteine de mîine — specialistul din agricultură.

Cercetarea cu caracter de integrare se realizează la toate pavilioanele. Rezultatele s-au concretizat în toamna anului trecut cu ocazia sesiunii examenului de stat iar în această toamnă cu siguranță regula se va întări. Zeci de proiecte de diplomă bazate pe cercetare rezolvă testarea caracteristicilor universale la pui de carne, obținerea de noi furaje (trezdia furajeră din deșeurile de petrol), experimentarea unor noi scheme de încrucișare pentru ameliorarea animalelor etc. Tehnologiile moderne de creștere și exploatarea a suinelor, bovinelor, ovinelor, cabalinelor și păsărilor din „ferma” proprie sînt tot urmare a cercetărilor studenților.

Continuă să se experimenteze pe porci și animale de laborator anumiți compuși chimici — efectul lor în organism. „Tehnometalul” „întreprindere timișoreană” va fi beneficiarul experimentului de modelare practică. Rezultatele sînt de natură unui consum specific redus și un plus de greutate” ne mărturisesc Mircea Basa anul V zootehnie.

Și aici nu s-a spus ultimul cuvînt, dimpotrivă. La pavilionul de alimentație se încearcă modele avantajoase de valorificare a conținutului nutritiv la furajele sărace. Așa de pildă tocătura de coceni și amestecul de melasă s-a dovedit economic, nefiind rezolvate integral conservarea, ca în final să se rezolve și aceasta. Nu e primul model, s-a tras tare”, încît bucuria lui Alda Mihai, V zootehnie e cît se poate de firească. Calitatea și cantitatea muncii depuse de studenții la S.D.E. se reflectă prin producția obținută ce depășește peste 5000 l de lapte pe cap de vacă furajată, sporuri de creștere în greutate de 600-700 g pe zi, producția de peste 200 de ouă pe cap de pasăre anual. Toate acestea se obțin în condiții specifice (care se încadrează în prevederile Legii 22 cu privire la consumul furajelor concentrate). Vor fi lansate multe proiecte care să valorifice cercetarea pe parcursul anilor de studiu, proiectare de un real folos unităților productive, cu specific zootehnic respectiv I.A.S.-uri și C.A.P.-uri.

NELU DRAGAN

Anul V zootehnie și medicină veterinară

Prietenie, dragoste, recunoștință

Odată cu florile acestui sfîrșit de iarnă și început de primăvară, oamenii au schimbat desenul geometric al pămîntului, pretutindeni cît cuprind hotarele patriei. Încă cu cîteva primăveri în urmă fața pămîntului a fost eliberată dintre culele ce o împărțeau. Biruința lor a mun-

cătorilor din agricultură puno semn egal bucuriei și belșugului, statornicie pentru totdeauna. Primăvara industrializării și progresului în agricultură. Ce mîndru te simți a fi contemporan cu un asemenea eveniment! Ce pagină frumoasă în cartea de istorie! Impresionanta familie a muncitorilor agricoli și-a dat întâlnire cu fericirea. Ei lucrează alături de specialiști, bine dotați cu cunoștințe teoretice și practice. Se vorbește tot mai mult despre ingineria genetică sau zootehnică. Ea poate fi considerată drept cea mai spectaculoasă intervenție a omului în treburile naturii și cea mai uluitoare perspectivă sugerată pînă acum de științele biologice. Lumea geneticienilor sau amelioratorilor de animale este preocupată de „ingineria genetică” în sensul larg al noțiunii, înțelegînd prin aceasta complexul de procedee folosit de om pentru a interveni și influența mecanismul de transmitere a caracterelor de la o generație la alta precum și mecanismele ce asigură formarea, dezvoltarea și evoluția organismelor. Gama proceselor genetice și a mecanismelor din ciclul vital este destul de largă. Se poate vorbi de controlul asupra apariției sexelor, transplantul de zigoti și de embrioni, depozitarea ovulelor și embrionilor pe timp nelimitat, formarea de linii noi din vasele existente.

Din discuțiile purtate cu inginerul zootehnic Nicolae Rămneanu șeful fermei de taurine din Liebling, fermă care a obținut locul I pe țară prin performanțele obținute, am ajuns la o concluzie. Colecțiile de gene pentru viitorul apropiat pot deveni o investiție de extraordinară însemnătate.

În ferma acestui specialist în probleme de genetică și ameliorare am avut ocazia să admirăm fiii celor mai mari performeri ai Europei: AGACAN, CEZAR, HECTOR, PATRON. Din cei 14 studenți care au făcut practica în această unitate pot menționa pe Manu Florin, Chiș Aurel, Păseuț Ioan, Trifu Aurica, Matei Roman, Murărescu Ioan, care au participat prin cercetare științifică cît și activitate practică susținută la formarea unor linii de animale recunoscute în țară și străinătate.

Ingineria genetică progresează în ritm accelerat pe plan mondial „Rolls-Royce”-ul e considerată cea mai scumpă mașină din lume valorind cît un garaj cu 20-30 Fiat-uri 5001. Și totuși taurul de rasă pe numele său Feudal obținut de geneticienii și amelioratorii francezi, de 1.372 kg costă mai mult decît celebrul „Rolls”.

După cum susține inginerul Nicolae Rămneanu în una din zilele de practică; și în acest domeniu, imensa capacitate de creație a omului trebuie însoțită de înțelepciune și prudență, de respect adînc față de creațiile naturii. Specialiștii agriculturii zilelor noastre se îndreaptă spre o industrie zootehnică teino-biologică.

Peste zoo-cultura și drama pămîntului din vremurile de năpastă, s-a tras o definitivă cortină.

Vom ține minte însă aceste vremi, le vor afla de la noi urmașii, pentru o mai bună înțelegere a semnificațiilor primăverii de acum.

Să pornim în drumetie, cu ochii mișcați și vom vedea sămînța belșugului! Să ne înfrățim bucuria cu a milioaneilor de azi și de mîine! Bucuria lor este și a noastră. Să privim mîinile aspre, mîinile harnice ale muncitorilor agricoli. Ele adună spicele de aur pentru plămada piinii noastre. Mîinile acestea s-au deprins, să primească răsplata bogată a muncii, bunăstarea, au învățat să-i dureze viața pe temeliile cele mai trainice.

Alîindu-mă alături de acești muncitori agricoli, în ceasurile de odihnă, cînd lucrătorii electrici își aprind strălucirea în casele noi și în căminele anume construite, simțeam cum fognesc filele cărților cu lumină, cum răsună cîntecul, optimist și molipsitor ca surisul.

NELU PETRIȚ

„Mîinile lor deja formate...”

Anul acesta, un an de grea încercare pentru poporul nostru, pentru economia noastră, necesită o muncă intensă și plină de abnegație în toate ramurile econo-

mii naționale. Alături de oamenii muncii din fabrici și uzine, muncesc cu devotație și studenții, colegii noștri, din atelierele de muncă productivă ale centrului universitar timișorean.

Am făcut de curînd o nouă vizită în secția de protipuri și microproducție cu profilul metalic și electric (S.P.M.M.E.) — Facultatea de mecanică — unde ne-am întâlnit din nou cu conștiințiozitatea și măiestria care-i caracterizează pe studenții ce lucrează aici.

Antrenați parcă și mai mult de dorința de a fi la nivelul cerințelor actuale, mîinile și chipurile lor împrumutau ceva din trăsăturile unor adevărați specialiști, aplecați cu concentrare asupra muncii pe care o desfășurau.

Am remarcat cîteva din produsele ieșite din mîinile lor deja formate și pricepute, produse ce vor merge mai departe în uzinele și întreprinderile cu care atelierul școlii întreține legături de colaborare de cîteva ani.

Pentru aceasta ne-am adresat din nou tovarășului conf. dr. ing. Mircea Popescu reprezentantul serviciului de aprovizionare — marketing, desfacere al atelierului.

Am aflat că în atelierul mecanic se lucrează la montarea unor mașinute pentru desen PD/AO și la asamblarea unor aparate complexe pentru gimnastică. În același timp în atelierele de electrotehnică, studenții de la Electro lucrează la montarea unor panouri logice și a surselor multiple de tensiune.

Toate acestea fac parte integrantă din șirul de contracte încheiate cu întreprinderi din județ și din alte județe învecinate, în valoare aproximativă de 10.200.000 lei.

Tot tov. conf. dr. ing. Mircea Popescu ne-a mărturisit că pînă în prezent, decî mulți studenți care au făcut practică productivă în atelier au realizat din valoarea contractului sub formă de producție de la începutul acestui an universitar marfă aprox. 1.890.000 lei.

Nouă nu ne rămîne decît să urăm tuturor colegilor noștri care lucrează cu atîta plăcere și dăruire multe succese mai departe în munca pe care au început-o!

ANITTE MATESCU

ACUARELĂ HUNEDOREANĂ

Am ajuns în Hunedoara către seară, cînd pămîntul își rostogolea cu ură aprigele flăcări, către uitatele puteri divine. Trecătorii sorbeau în taină liniștea întunecată a pămîntului. Orașul întreg se zăbetea parcă, între limbile de foc ale furnanelor. Oameni cu brațe de foc și pielea ticsită de sudoare răscoleau în noaptea măruntaiele albastre ale marelui lor zeu: Oțelul.

Stele așezate la ferestrele negre ale cerului clipeșc ștergător. Peste oraș se așterne tainic lespede de tăcere a nopții.

La Institutul de subingineri hunedorean diminețile sînt îmbrăcate în tinerete. Din sălile de curs, din laboratoare sau de pe terenurile de sport, răbufnește năvalnic surisul de viață al tinerilor.

„În clipele noastre de vis construim castele de foc și oțel”. — îmi spunea rîzind un student din ultimul an.

La I.S.H. cercetarea e la un loc de cînst. Majoritatea temelor de proiect sînt inovații sau raționalizări. Toți studenții anilor II sînt integrați în cercetare. În perioada 15-20 mai va avea loc o sesiune de comunicări științifice în cadrul căreia vor fi prezentate cele mai importante lucrări.

În viața culturală a studenților din Institutul de subingineri Hunedoara contribuția tinerilor talente devine din ce în ce mai pregnantă.

Brigăzile artistice, echipa de teatru, ansamblul folcloric „Rusca” — laureat al festivalului național al artei studențești sînt cîteva dintre cele mai reprezentative forme de manifestare artistică a hunedorenilor.

„Hunedoara este o metaforă a muncii, Hunedoara este o metaforă a curajului” — își caracteriza un coleg orașul.

O ploaie mărunț și rece sperie praful trotuarelor.

Mă gîndesc la visurile oamenilor cu fețele aspre, arse de soarele cuptoarelor și mă închid în tăcere. Încerc să le citesc bucuria vieții în priviri. Ochii lor ard tot atît de aprins ca și suflulele lor, ca și faptele lor.

MIRCEA BABA
Electrotehnică I

14 februarie 1977. Căminele Institutului agronomic. Decor: camera studenților din anul I, N. Fiscuci, Gheorghe Daroczi, M. Costin, C. Hodișan, D. Codrea, ora 23. Voie bună, glume. Și deodată, faptele se succed cu repeziciune spre un deznodământ tragic. Patul flancat pe de o parte de cel al lui Hodișan iar pe de altă parte de al lui Daroczi nu-și găsește locul împins fiind dintr-o joacă îndrăjită cind într-o parte cind în cealaltă. „Potoliți-vă” avertisment adresat de D, care doare să doarmă nu-și găsește rezonanța... un salt, patul „mobil” prins de mâinile lui D. este răscutit astfel încât F se va găsi într-o clipă la podea. F. înciudat de atitudinea lui D, care s-a culcat imediat de parcă ar fi făcut ceva normal, se gîndește să-i întoarcă fața („ce-ar fi să te răstorn și eu”) dar nu reușește; pumnul abătut asupra lui a venit năprasnic pe neașteptate. „Am fost cu zîmbetul pe buze, am fost surprins”. Într-adevăr o surpriză cît se poate de neplăcută. Dovadă fiind cele 21 de zile de spitalizare.

SĂ NU SE MAI ÎNTÎMPLE...

Vina pare a fi ușor de atribuit dar... Costin a introdus în cămin în aceeași zi băutura. Din declarația lui D. reiese că la sosirea lui în cămin colegii erau „băuți” de unde și buna dispoziție care i-a condus la tragedie.

Labirintul de nebănuit la început devine din ce în ce mai complicat.

D. își atribuie circumstanțe atenuante: oboseala a două nopți nedormite, a călătoriei, surexcitarea.

Modul greșit de a raționa se vedește însă din cuvintele lui: „... greșeala mea e că nu trebuia să-l lovesc, trebuia să-l împing, să se domolească puțin”, ca apoi contrariat totuși de această idee să afirme: „... și el a lovit după aceea... putea să mă lovească și el tot atât de tare”.

Or, faptele dovedite prin mărturiile celor prezenți atestă altceva: F. cu gîndul la a lovi („eram disperat de aceea am apucat scaunul”) pune mîna pe un scaun, dar este oprit la timp de către Codrea, trezit de hărmălaie.

Greșeala săvîrșită de către D. se multiplică (moral) apoi. În timpul spitalizării colegului său nu-l vizitează („nu a venit să mă vadă, să-și ceară scuze, că l-aș fi iertat”). Pe cînd D. referindu-se la împăcare zice: „Cere 3.000 de lei ca să se împace”, iar la facultate prezintă astfel lucrurile încît F. la întoarcere este privit cu suspiciune („eram privit ca și cum eu aș fi fost vinovat, căci cum se aude de băutura...”)

Și într-adevăr măsurile luate de către Institut nu sînt satisfăcătoare: toți cei cinci stu-

denți primesc aceeași pedeapsă, mustrare scrisă, pe cînd comitetul de cămin exclude pe o perioadă de două luni patru dintre ei.

„Nu-mi convine că am fost pus în aceeași oală cu el... el a răsturnat patul, el a lovit... am fost exclus din cămin pentru băutura, de ce am primit și mustrare?” zise F. iar Codrea cel care ca și D. nu a băut („... sufăr cu stomacul”) și care a dormit pînă în momentul în care conflictul a ajuns la apogeu, suferă din cauza mustrării scrise dată pentru „scandal și consumarea de băuturi alcoolice” trimisă părinților.

Trebuie arătat că pedepsirea în comun prin mustrare scrisă nu a fost discutată în cadrul anului din care făceau parte cei cinci studenți, ci, după cum arăta Nichita Georgeta colegă și

vicepreședintă a U.A.S.C. pe Institut „a fost anunțată printre altele” în cadrul adunării ținute cu ocazia semnării Angajamentului solemn!

Așteptăm din partea Institutului agronomic vești despre clarificarea acestei situații rezultată dintr-o optică „prea ciudată” de a privi lucrurile și care a dus la o pedeapsă colectivă evident deficitară.

Nu ne putem pronunța pentru vinovăția unuia sau altuia, remarcăm însă în vorbele interlocutorilor cite-o fărîmă din simburile care se numește adevăr.

Nichita Georgeta: „Am rămas foarte surprinsă, mi-a părut rău că au primit mustrare scrisă... consider vinovat pe cel care a dus alcoolul”

Gheorghe Daroczi: „... ei au împins patul... m-a prins de guler... greșeala mea a fost că nu trebuia să-l lovesc”.

Dorin Cojocinescu (coleg de grupă și șef de etaj): „Prietenii buni pînă atunci... Fiscuci a fost principalul vinovat”.

Nelu Fiscuci: „el nici acum nu se interesează (30 martie) și se pare totul simplu: el a răsturnat patul, el a lovit... insist să se facă dreptate deoarece eu am suferit prea mult și încă voi mai suferi toată viața pentru un individ pe care nu l-am provocat”.

EMERIC SZEKELY

RADAR

Echipele—fantomă

În noiembrie anul trecut, un coleg de redacție a participat la ședința de constituire a echipelor de control obște pe Centrul universitar. S-a hotărît atunci ca aceste echipe să funcționeze în toate ramificațiile vieții sociale ale studenților din Timișoara. Și atît. Adică cel puțin pînă acum n-am rămas decît cu acceptarea unei idei bune, promițătoare chiar, dar neconcretizate.

Am fost curioși (ne cerem scuze pentru asta!) să știm și noi pentru ce pînă acum nu s-a auzit absolut nimic de aceste echipe și pentru ce n-am avut onoarea (spunem noi) să ne întîlnim pe undeva pe traseu... Mai ales că am aflat tot pe căi ocolite că un membru al colectivului de redacție al studiului „Radio-student” a fost prezent la constituire și, prin funcția pe care o are, putea să facă cunoscută întregului Complex studentesc această hotărîre a Consiliului. Amănunte de la aceste echipe le-am aflat chiar de la responsabilul direct, tovarășul Ion Boldea, șeful comisiei sociale a Consiliului U.A.S.C. al centrului universitar Timișoara, care ne-a mărturisit că, pînă la ora actuală, (conform calendarului; 11 februarie 1977) echipele pur și simplu nu există, sau, ca să fim corecți, există doar la nivel de proiect.

Echipele „fantomă” au toate calitățile unor adevărate echipe de control obște: sînt constituite din 5 membri; dintre care face parte și un cadru didactic, dețin dreptul de a penaliza abaterile întîlnite, au registre pentru procese verbale, cutii poștale pentru sesizări, au afiliat un membru al presei pentru a face publice rezultatele și... multe altele. Deci într-un cuvînt sînt „sublime dar... lipsesc cu desăvîrșire”.

Vina! Să căutăm oare vina pentru această totală delăsare? Da, poate ar fi vinovați membrii comisiilor sociale de la institute care nu au trimis listele cu componenții echipelor, poate ar fi vinovați cei care, la convocarea din 20 noiembrie 1976, nu s-au prezentat pentru instruire și formare (așa cum ne spune tov. Ion Boldea) poate, în fine, vinovat e anotimpul... Fără să facem vreo glumă, cred că anotimpul pare în cele din urmă cel mai vinovat fiindcă se încăpățînează să se numească tot iarnă și ne face să așteptăm atît de mult pînă la multdoritul 1 martie, care (cine știe?) poate ne va aduce, ca mărțișoare, echipele de control obște...

L-am întrebât pe tov. Ion Boldea dacă nu crede nimerit ca din componența echipelor să facă parte și un membru al presei scrise. Răspunsul a venit puțin evaziv (de fapt așa ne și așteptam) exprimînd regretul că nu s-au gîndit la așa ceva, dar că va fi destul de bine ca un membru al redacției să însoțească echipele în timpul controlului (ca invitați, bineînțeles).

Iată că redacția s-a invitat singură ca „echipă de șine-stătătoare” și promite că va mai invita, cu prima ocazie, să constate (sperăm) prezența mult discutatei echipe de control obște.

ANITTE MATEESCU

La țară plouă. Plouă de mai bine de o săptămînă. Pămîntul mustește de atîta apă. E februarie și plouă. Oamenii sînt de atîta ploaie și-au pierdut răbdarea. Nervii în asemenea condiții sînt aproape de a ceda. Cu cine să se certe omul? Nu mai știe nici el. Într-un moment de liniște își întrebă vecinul. „Ioane, la voi mai plouă”? Să trecem peste tragismul semănat de o vreme mult prea capricioasă și să vorbim despre noi tinerii. Oare pînă unde se întinde tinerețea? Cine sîntem noi tinerii satului și cîți sîntem?

Vremea horelor și a șezătorilor a trecut. Tinerii satului sînt greu de găsit. Li găsești mai repede în cel mai apropiat oraș. Fiecare are o meserie, un viitor. Unii fac naveta, alții vin doar la sfîrșit de săptămînă în sat. Serile trec repede. Televizoarele, aparate găsite

imensă dragoste pentru natură, pentru frumos, pentru lucrurile gingașe. Culeg și eu o mină de flori și mă bucur. Copil fiind numărăm fiecare firicel le puneam între ferestrele casei. La țară toate casele cu copii, cu tineri au la ferestre flori. E semn că primăvara e aproape. E semn că nu peste mult timp vor începe nesfîrșitele jocuri tinerești.

În păduri cornii au dat în floare. Pe ramurile lor s-a scurs parcă, galbenul lui Van Gogh. Vor plăti oare tribut florile de corn pentru această desprimăvărare timpurie? N-aș vrea ca gerul să muște din acest galben al unei păduri iubitoare de viață. N-aș vrea ca gingașele flori să sfîrșească sub mantia unui strat înșelător de nea. N-aș vrea ca mugurii ce s-au umflat în aceste zile, prevestind rod și viață nouă să fie cuprinși

Semne de primăvară

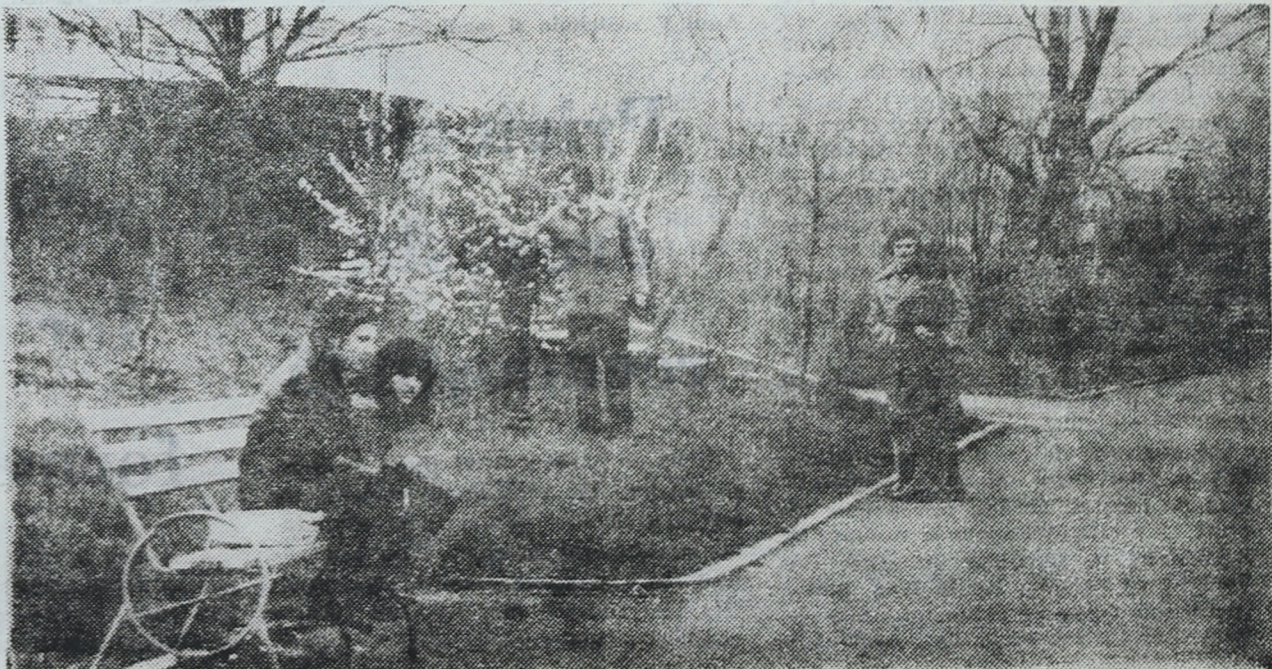
aproape în fiecare gospodărie, mîncîcă timp, realizînd și o puternică culturalizare a maselor. În locul șezătorilor s-au generalizat acum în preocupările tinerilor emisiunile de televiziune și de radio. Încep să devină o modă plimbările de duminică. Tinerii merg la pădure sau pe firul unui izvor, se retrag în liniștea naturii. Chiar și acum la început de primăvară acest lucru rămîne valabil. Au apărut florile. Brindușele au întrecut firele de iarbă. Nici nu știi pe care s-o alegi. Nuanțele culorilor sînt fermecătoare. Apoi ghiociei sînt parcă adevărate lacrimi ale izbinzii unui nou anotimp. Plăpinzi străbat cu greu covorul de frunze moarte. „Călugării” frații mai mari ai ghiociei își dezvelesc și ei floarea. Pădurile sînt pline de flori. E semn că primăvara nu e departe. Tinerii satului culeg flori, culeg flori și le vor prinde lingă mărțișoarele pe care le vor dăruia. Un mărțișor și o floare, o floare și un mărțișor și o

de neagra culoare a morții. Poate natura va fi darnică și toate aceste gînduri și dorințe se vor realiza.

Oricum cine vrea să aibă clipe de adevărată poezie e bine să vină acum la țară. Să colinde pădurile și vilcelele, să străbată pașișii pe care micii își duc programul lor obișnuit de joacă. La țară natura se pregătește pentru a scrie cu verde un nou poem, un poem al împlinirilor, un poem al obișnuinței, un poem al lucrurilor simple, un poem al frumuseții.

LIVIU NADIȘ

P.S. Pentru autenticitate trimit tuturor cititorilor flori de pe meleagurile Copăcelului. Știu. La Timișoara „Clopoștii de argint” și-au dezvelit floarea. De aici din valea mea îi văd lingă vestita „Floră”. Nu vreau să-i văd însă pe cei care rup florile din orașul florilor. Lăsați florile să trăiască!

„Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte?” ... sau poate ... „dor cu dor se-adună” — nu se știe bine cum s-a întâmplat, dar probabil Cupidon pre vreme de lună plină și-a lăsat săgeata în inima lui... și-n inima ei și i-a lăsat legași de mână într-o zi însorită. Apoi, pentru că nu trăiau pe vremea lui „Roșu-Impărat”, nici la Verona, pe strada Julietei, s-au hotărât să se mute la căminul 18.

Cu un ciudat sentiment de inedit, mă gindeam la toate astea în drum spre cel mai nou cămin din Complexul studențesc. Pe cine voi întâlni aici? Cum o să li se pară acestor studenți-tineri căsătorii — ideea de a scrie despre ei și casa lor cea nouă, despre drumul făcut până au ajuns la această casă, pentru care alătea gânduri au fost zidite cu grijă și puse în fiecare ungher, în fiecare fereastră, până casa a crescut... Nu, nu ca un „zgîrie nori”. Puțin mai jos. A crescut puțin la etajul IV, despre care Casa de filme 5 încă nu s-a gândit că ar putea face un cer care să înceapă aici.

Holul căminului 18. Aceeași emoție. Domnește o liniște parcă definită de aripile oblăduitoare ale maternității. Toate se fac aici parcă pe virfurile degetelor sau pe perne moi, de copil legănat de un braț tânăr, de o mamă sau un tată atât de tineri și ei...

Tinerii aceștia, în parte foști locuitori ai căminului 14, alții abia începând viața de familie, aici, în acest cămin, au dat naștere unei alte familii, mai mari, a familie cuminte, liniștită, harnică, a familie veselă, plină de încredere în viață și dragoste.

L-am găsit la început în hol pe Ioanel Tăut, făcându-și cu conștiinciozitate datoria de student de serviciu, atent, amabil cu cei care intrau aici să caute prieten, colegi sau rude. Mobilul reportajului despre cămin: viața în forma ei cea mai accesibilă, o viață modernă, cu adevărat modernă, cum aveam să aflăm peste câteva minute de la Nicoară Creț, student în anul IV al Facultății de studii economice, președintele acestui cămin.

I-am întins acestui om mîna și i-am întâlnit privirea calmă și caldă a unui om matur, a unui bun soț și tată, a unui bun organizator, așa cum fermitatea gestului de strîngere a mîinii mi-a sugerat-o... și așa am început să ascult o poveste adevărată, un crîmpei din viață deschis în fața ochilor mei. Căminul, gazdă a 130 de familii, începe să povestească despre studenți încă din hol, dotat de altfel cu o gazetă, care în următoarele două luni va fi extinsă, cu rubricile pentru politic, administrativ și cultural.

Curiozitatea m-a trimis în prima cameră accesibilă, cea pentru oaspeți

cum aveam apoi să înțeleg. Aici domnește liniștea deplină a curatului, ordinei, a unui apartament drăguț în adevăratul sens al cuvîntului și mai ales modern, prin mobilierul cu geometrie variabilă, ca-n aviație sau ca într-o cameră pentru secolul în care trăim, luminată printr-o fereastră mare, impunătoare. Tot acum am înțeles de ce alătea ore, alătea zile, studenții au sacrificat zile de curs, seminarii, laboratoare, ca să fie trup și suflet lângă meșterii zidari. Pentru că acest cămin să fie dat cât mai repede în folosință. Am înțeles de ce Creț Nicoară îmi vorbea frumos, admirativ, despre Piroșka Lajos — anul IV, zootehnie, Demeter Ioan — anul III, medicină, Nichita Ioșif — anul VI, medicină. Aceeasi oameni vor fi desigur pionii principali cînd primăvara va lăsa o petală de ghiocel pe degetele harnice ca să înceapă organizarea spațiilor verzi din jurul căminului, tot prin muncă patriotică.

Președintele căminului îmi spunea, că totul, acest cadou frumos făcut din inițiativa organelor superioare de partid și de stat, pentru studenți, este un stimul complex pentru studiu, pentru viața socială demnă, pentru întreprinderea unor relații familiale armonioase. Voiam să știu ce se întâmplă cu timpul liber al studenților de aici. O fac

în momentele în care vor să fie din nou toți, cîntînd sau dansînd. Am aflat astfel despre clubul căminului, a cărui dotare nu este încă finalizată. Se așteaptă televizorul, masa pentru biliard, șah și... cine știe, poate vreo surpriză. Am văzut aici niște scaune, personificînd parcă așteptarea... și deși aduc a stilului napoleonian, nu vor aștepta pe tinerii aceia de la Waterloo, ci-i vor aștepta pe tinerii aceștia plini de inițiativă și gânduri frumoase. În luna martie în acest club a avut loc „Balul mărfșorului” și curînd o seară de dans. Va avea loc și un simpozion despre Independență, prilej de întâlnire cu personalități culturale ale orașului. De aceste probleme se ocupă cu suflet Ardeleanu Sorin, student al Institutului de muzică, organizatorul serilor de audii muzicale, sau al altor acțiuni delectante, prietenul serilor și ale acestor familii tinere.

Viața pulsează neobosit — începe de la intrarea pe ușă și nu se oprește nici unde, căci dîncolo de zid este viață, aceeași viață dar cu alt nume: Familia... sau Familia... Sint cei dornici de frumos și curățenie conștiincioși, prietenoși, zîmbitori. Sint fericiți... Le dorim bucurii, numai bucurii.

LIA LUCIA PETRIC
construcții II.

CANTINA, LOCUL UNDE NU SE-NTÎMPLĂ NIMIC?!

Ochii adînciți în rotundul farfuriei, gânduri fluide revărsîndu-se spre ea, el, azi, mine, seminar... iată fața cunoscută a microuniversului cantinei. Pătrunzînd dincolo de toate acestea, printre bucătari și studenți de serviciu, alături de harnicie și sirguință am întrezărit aberația impunîndu-și felurile ei modalități de un specific chiar cotidian. La capitolul instructajului studentului de serviciu, al cunoașterii regulamentului, fiecare din cantinele 1U, 3E, 2MV, au înscrise cite un „punct negru”.

La cantina Universității este afișat un regulament căruia însă îi lipsesc doar paragrafele în care se arată că „studentul de serviciu verifică prin sonaj porțiile”, „asigură ca preparatele neconsumate provenite din neaprezentarea unor studenți la masă să fie distribuite ca supliment studenților abonați și interzice depozitarea mîncărurilor preparate în scopul distribuiri lor la masa

următoare”. Lipsesc, deci apare firească mirarea întipărită pe fața studentului Borodi Titi (I.S.E., I) la aflarea acestora, student care, de altfel, s-a prezentat la ora 6,20 pentru instructajul pe care nimeni nu i-l-a făcut. (Cantina universității este singura la care, după cum afirma președintele comitetului pe cantină Mărgineanu Alexandru regulamentul este prelucrat studenților de serviciu de către membri ai comitetului pe cantină).

Și dacă cantina „3E” nu ridică probleme în afară de cele rezultate din necunoașterea regulamentului, la

Dar atunci, cum rămîne cu regulamentul tovarășă administratoare? (La cantina 2MV, nu avem nici un regulament — afirmă tov. Popovici. Într-adevăr nu este!).

Nici cuvîntul „acceptabil” nu este admisibil pentru porțiile verificate de către Poppel Victor (M. III) la cantina 1C. Stranie coincidență: același cuvînt l-a folosit și Pică Lucian (M. I) la cantina 2MV. La aceleași două cantine o constatare îngrijorătoare: anumite farfurii nu îndeplinesc condițiile de igienă cerute prin regulament. (Au remarcat Fetica Liliana, Ch. I, pentru cantina Politehnicii și Pică Lucian pentru 2MV).

O proprietate comună însă pentru toate cantinele centrului universitar, referindu-se la operațiunea de scoatere și restituire a alimentelor, este formalismul cu care participă studenții de serviciu la această acțiune. Și toate derivă de la „banalul” fapt al neefectuării instructajului, atât de necesar aici ca și în oricare loc de muncă nou.

În aceeași zi în care „Forum”-ul studențesc efectua raidul-anchetă pe la cantine, membrii comitetului de la cantina politehnicii — președinte Trif Gheorghe (MA. IV) — desfășurau un control în cămine în vederea recuperării unei părți a tacimurilor lipsă. Rezultatele sînt de domeniul fantasticului: s-au recuperat tacimuri în valoare de 2.816 lei, pe primul loc situîndu-se căminul 4C.

Toate aceste pete care umbresc activitatea miilor de studenți ai centrului universitar cit și munca zecilor de oameni în alb din cantinele studențești, trebuie șterse cit mai grabnic printr-o plenară afirmare a corectitudinii.

EMERIC SZEKELY

PROFIL

DĂRUIRE ȘI PASIUNE-

O PRELUNGIRE A STUDENȚIEI

Li spuneam în gînd „Dana” din prima zi a întîlnirii noastre, eu boboc în prima săptămîină de studenție, ea profesoara Daniela Dinu, metodist la Casa de cultură a studenților.

Ne cucerește imediat prin zîmbetul cu care-și insușește fiecare gest, fiecare vorbă. Ați cunoscut-o la acțiunile pe care le organiza, la bibliotecă sau i-ați ascultat vocea plăcută la difuzoarele din complex, la emisiunile „60 de minute plus”.

„Să fii mercur printre ei, să faci totul ca ei să se simtă cit mai bine, să organizezi acțiuni care să-i intereseze — spune adeseori Dana — e ca o prelungire a studenției pentru mine”. Și dacă treci mai des pe la cabinetul ei, poți afla că „Nu e atât de ușor să alcătuești o acțiune. Ai de alergat după o groază de oameni, să-i sîci, să le reamîntești... și apoi emoții dacă te place sau nu, lor, studenților. Imi place munca asta, imi folosește și mie și de fapt e plăcut să lucrezi cu un public atât de exigent ca cel studențesc”.

Care este oare secretul acestei pasiuni? Parcurîndu-i una cite una filele nu prea îndepărtate ale studenției aflăm că a fost redactor șef al studioului de radiofonie al Centrului universitar, apoi, la absolvirea facultății de filologie din Timișoara, timp de doi ani, ziaristă la Drobeta Turnu-Severin și în sfîrșit la Casa de cultură a studenților, conducătoare a „Clubului studenților”, „Clubului melomanilor”, „Cercului de decorațiuni interioare” și a „Cercului de presă”.

Atunci e lesne de înțeles că o pasiune a generat-o

de fapt pe alta și, nu numai atât, a generat dorința de a trăi o a doua studenție.

Dacă de multe ori ne simțim bine la Casa de cultură a studenților, să nu uităm că o parte din merite sînt și ale ei, chiar dacă mulți dintre noi vor trece poate mai departe pe lângă ea, fără să-i știe numele.

DIANA MARIA CAZAN

OPINIA STUDENȚEASCĂ

CURSURILE UNIVERSITARE-UN

ELDORADO

Răsfoind caietele de curs ale unor studenți, pe fiecare poți citi la început o bibliografie recomandată de profesor pentru aprofundarea mai amănunțită a cursului. În marea lor majoritate, uneori, lucrările sînt litografiate în cadrul institutului de învățămînt superior respectiv: Universitate, I.M.F., I.P.T., și se pot cumpăra tot în „interior”, în locuri bine stabilite. Așadar s-ar părea că lucrurile se prezintă, sau, mai bine-zis, s-au prezentat clare și simple. Pentru că de citeva luni în cazul I.P.T.-ului și celorlalte instituții la simpla parcurgere a listei cursurilor aflate în vînzare te și încearcă dorința renunțării Unele manuale, inexplicabil sînt foarte scumpe. Cum ar fi spre exemplu: Turbine cu aburi și gaze — autor Crețu V. — 50 lei; Instalații de cazane — Ungureanu C. — 25 lei; Teoria calculului și construcțiilor mașinilor agricole — Căprioiu Ștefan — 86 lei.

Știu au spus-o unii și o vor mai spune poate. De ce un roman de aventuri să coste 10 lei și un curs

universitar 5 lei? Este un adevăr aici dar de la 10 lei pînă la 25 — 50 — 68 lei este cam mult totuși și, de aceea, nu este greu de intuit că și vînzările au scăzut, că cei ce se perindă prin fața listei privesc prețurile cu mirare și pleacă mai departe.

... Două studenți de la Electro (presupun) căutau cursul Măsurători electrice și magnetice — autor Pop Eugen. Îi găsesse pe listă, dar... stupoare! Costă 45 de lei. Nu au atîția bani, dar au nevoie de ei.

Iată și un viitor chimist. Are nevoie de cursul de Cuptoare în industria silicaților — autor Becherescu Dumitru. Costă 37 de lei. Cam mult, spune ei, însă ce să-i faci, asta e! De altundeva și așa nu pot să-l iau”. Se pare că lucrurile stau ceva mai bine în cazul îndrumătoarelor de laborator. Și atunci mă întreb eu și ceilalți pe bună dreptate, de ce nu se rețipărește îndrumătorul de laborator pentru Studiul metalelor și tratamente termice, 1969, Laboratorul de teoria mecanismelor 1972, ca să amintesc doar citeva din cele mai căutate și ale căror prețuri la „negru” sînt de 50 de lei.

Dacă cursurile litografiate au ajuns la prețurile celor editate de întreprinderile poligrafice (ba le-au și depășit!), se poate aminti că acestea apar în condiții grafice excelente, că acolo există o corectură minuțioasă, nu există porțiuni scrise de mîna la care caracterile caligrafice diferă de la pagină la pagină, sau nu există porțiuni șterse pe care nu se poate citi nimic, există un control de calitate, o hîrtie și o tehnoredactare mai bune.

Este adevărat, s-a scumpit hîrtia, se impun, economii, trebuie făcute alătea și alătea. Nu contestăm nimeni că economisirea materiilor prime și deci a hîrtiei prezintă o mare importanță, și, în ultimă instanță, o datorie patriotică.

MIHAI JUNEJA
M.A. — anul I

CENAACLUL „FĂURARUL”

Cenaclul PAVEL DAN al Casei de cultură a studenților timișoreni a fost oaspetele unui cenaclu proaspăt înființat la Reșița „Făurarul”. Acest cenaclu este al muncitorilor tehnicienilor și inginerilor din I.C.M. a acestui oraș. (Apariția de fapt a unui cenaclu într-un asemenea mediu este simptomatică). Unii dintre membrii acestui cenaclu au abia 20 de ani, alții au 50 de ani. Toți sînt însă la fel de tineri prin pasiunea lor pentru cetatea eurgică în care lucrează, pe de o parte, iar prin pasiunea pentru literatură, pe de altă parte.

A fost un schimb de experiență deosebit de interesant. S-au întâlnit studenți (al căror cadru de activitate este biblioteca, amfiteatrele) și oamenii iubitori de literatură ai unei mari uzine. Din partea cenaclului Pavel Dan au citit: Mircea Birsilă, Lucia Moraru, Marcel Sămînța. La rîndul lor gaz-

toate deodată pe înălțimile inimilor ca întotdeauna.

Flăcăii plecau de prin sate venind din istorie acolo la redute fiind gata la nevoie să dea cițiva litri de singe și chiar o viață întreagă să dea. Voievozii nemaiputîndu-se odihni sub glij s-au sculat din morminte și s-au înrolat voluntari murind cu toții pe redute și înviind mereu sub chip de țărani deprinși cu eroismul pentru a ornamenta cerul cu culorile respirației libere.

MARCEL SAMANȚA

Bărci de hirtie

Liliacul de la fereastră este la fel ca în primăvara în care a căzut tata pe patul de moarte. Imi vine să mă uit la florile lui ca la niște bărci de hirtie - aceste aripi între care intru numai cînd nu mai am încotro - Imi vine să întind spre el degetul și să strig :

iată o fotografie a fisurii pe care aș umple-o cu mine
dacă tata ar mai putea să mă trezească și la noapte
întrebîndu-mă cine l-a strigat la fereastră sau cît o mai fi pină la ziuă.

El mort și eu viu
sîntem ca pămîntul cînd pe o parte îl bate numai luna iar pe cealaltă, în același timp, soarele. Tocmai de aceea voi umple cu mine fisura a cărei fotografie este liliacul înflorit de la fereastră, dacă tata va veni fie și ziuă în amiaza mare să mă întrebe cît o mai fi pină la ziuă.

M. BIRSILĂ

Căzuți ne-am ridicat

Noi am crescut aicea ca stîncile din ape
Spre soare și lumină, spre cer fără de nori,
Ne-am plămădit cu palma inimiresmate flori
Întreg pămîntul, tot, în suflet să ne-ncapă.

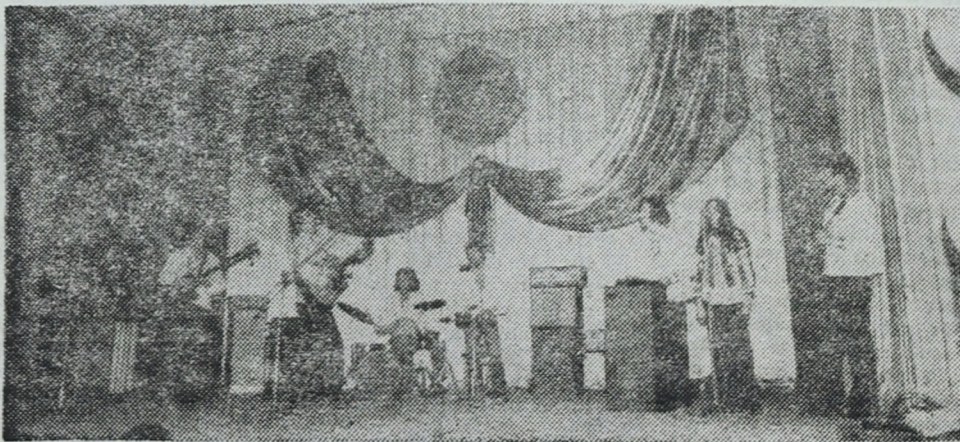
Ne-am apărât făptura și gîndul cu toiagul
Cu sabia tăiat-am și am zdrobit cu plugul,
Căzuți, ne-am ridicat și ne-am bătut cu turcul
Întregi să rămînem în nume cu pămîntul.

Al nostru este-al nostru și ce-i al nost' nu dăm
Nu dăm și nu luăm, noi ne-apărăm mormintul
În care dorm părinții, spre ei ne perindăm
Mesaje, cum că liber rămîne-ne-a cuvîntul.

Avem o țară, un nume și un rost
Și mergem fără arme, noi mergem înainte.
O zare luminată transparen țelul nost',
O lume neajunsă de searbăde cuvinte.

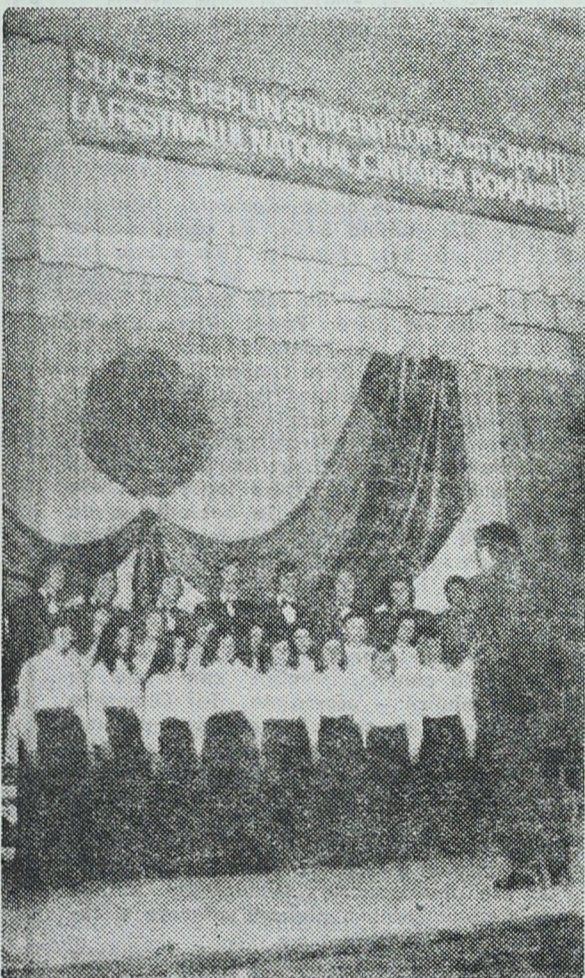
Că mai avem de lucru să fim precum dorim
O știm ! Și brațele ni-s horă, unite tot mai mult.
Egali în vorbă sîntem și-om deveni ce știm
În gîndul libertății ce îl purtăm drept cult.

ALEXANDRU BERCEANU

Formația „Test”

Foto: GH. TARTAN

Corul de cameră „Menestrellii...”

Foto: GH. TARTAN

dele au dat citire celor mai izbutite lucrări ale lor (o parte din ele publicate în foaia volantă „Făurarul”). Am luat astfel cunoștință cu poezia lui Constantin Chiota (am reținut din poezia „Imn tînăr”:

„Hai țară, culcă-ți pletele pe șesuri
Și alăptează holde neculese
Adună sori din degetele noastre
Și diamantul minților alese
a lui Alexandru Silagy (cităm din poezia „Crez”):
„Cu palmele-năsprite am zidit
Pe-a țării temelie o lume tot mai cîeaptă
am ridicat stîndul pe-naltele cetăți
cu însemnele dreptății și ale libertății sfînte”.

Cu proza lui Marin Dobre (fragmentul citit a impresionat prin umorul subtil și încărcătura tonică. Cu reportajul „Două flori și o primăvară” scris de Ion Mihăileanu cu multă sensibilitate, pricepere și capacitate de sesizare a esențialului.

O impresie frumoasă ne-au lăsat și versurile tinereci frezoare Ana Bela. Discuția pe marginea celor citite a avut ca orientare problema originii, cății și a literaturii în mediul muncitoresc. În cadrul discuțiilor, remarcabile au fost punctele de vedere ale tînărului estetician Viorel Boldureanu (și mai ales argumentația lor); Raimund Rostek, Constantin Hahui, Ion Avram, Petra Cernăușeanu sînt numele altor membri ai cenaclului „Făurarul” în creația cărora este reflectată realitatea muncitorească a Reșiței. Auguriu cenaclului „Făurarul” sînt buni. Le urăm împliniri viitoare.

PARTICIPANT

1977

Atunci la nouă mai
cuvîntul incolțînd ca lumina, ca flacăra
nu a mai putut fi oprit să se rotească.
Focurile îl vesteau aprinzîndu-se

Pe-ur

Pămîntule
Adu-mi tainile
Și-ți voi fi
Sau sol
„tare ca pi-

Învăță-mă cu
Pătrunde umb
Consistentă c
Cum perechi
Trec în alba
Cum palmele
După ce sur
Și se retrag

Ning voievozi
dorul mocnit
cailor se în
iar timpla-mi
Ochi de dom
adumbrește
Vino, îți sp
literă și ur
milă și ură
și-n umărul
Salcia miinii
pe lacrima g
Mi-e dor de
să caute fat
Biserica vă
din floarea
cu care vă
Lăsatu-m-a
și mă dor z
Unde sînteți
Iubindu-vă
statornice
ce veneau
Doamne, i-ai
Știu - aveau
Se întristează
căci în prid
șoptesc ar
„Io Mircea v

Numai d

Elan și tinerețe.

Foto: GH. TARTAN

Acum

Fertilitatea și semnul
Au prins rîdăcini
În brațele mele
Găsind o albă esență
Alergată asemeni unui animal
Fălcie
Pînă la tîmple și-napoi
Aducînd rîuri și pajiști
pentru un
„tot
din munte-n munte
și din plai în plai”
De secole
În care
Mă aștern
Intr-un sens senin de zbor.

PETRE ILIEȘU

Numai seara
cînd aerul se
iar eu
mă caut înlă
numai seara
mi-e foame d

Numai seara
vîrsta primăve
bănuitor mu
și nici o vege
nu-mi pare m

Mai rămîn,
pe locul aces
Poate voi făp
calm
al cîntecului.

Și mai rămîn
atita cale cit
Nici mult-put
rotit pe sfer
Am învățat s
decisă-n gînc
Săracă eu, ta
din ce-am pr

Respiră cop
și seva prel
și iar anotim
prin hrana a
Să caute tr
urmașii urma

Festivalul „Cântarea României”

Mult aplaudatul Ion Nicola

Foto: GH. TARȚAN

O țară bogată ascundem sub flori,
sub sate, sub ape, sub glie.
Săpînd la căldarea cu aur — monezi —
în altele frunzi domnitoare,
'n adîncul pămînt te apleacă și vezi
cit soare mai poartă, cit soare !
Ei preț au avut la zăcale cumînți,
ca graiul și brațul le fuse.
Audă-i în minte : părinții părinți
sînt morți, dar cuvintele-s spuse.
Și cai au avut, alergînd prin livezi
sau lupte, cu coame-mpletite ;
'n adîncul pămînt te apleacă de vezi
cit drum le-a rămas în copite ...
Și-o viață au avut, dar învață să mori
ca spada ce-n licăr se frînge,
că lupta e dreaptă, sămînța e flori.
O viață avură, un singe.
Li-i cîntecul, vechiul, la preț dezgropat :
căldarea cu aur și soare,
monezile mii ce nesterse-au păstrat
în altele frunzi domnitoare.

LUCIA MORARU

Peisaj

De cînd rîndunele
mi le-ai luat cu tine
trupul mi l-am uitat
în tulpini de copaci

Citește Mircea Birsilă

Foto: C. DUMA

și singele mi l-am pierdut
prin izvoare
doar ochii
încărați de țărînă și cer
mi-i aștept
în locuri unde marginile
se apleacă
una către alta.

Matcă

Cînd iubirea
reîntră în propriul ei loc de uitare
tămăduiți
de gestul mîinilor întinse unul spre altul
ca pe un pămînt prăvalnic
ne adăpăm din izvoare

ANCA PAVEL
anul I Filo

Un semn al aprecierii :
Diploma Consiliului U.A.S.C. — C.U.
Foto: C. DUMA

Volker Braun —

Notița biografică

Volker Braun (născut în 7 mai 1939 la Dresda) este unul din cei mai apreciați poeți contemporani din R.D.G. După bacalaureat a lucrat într-o tipografie ca apoi să lucreze ca muncitor constructor într-un combinat din Dresda.

După terminarea studiilor de filozofie la Leipzig (1960-64), devine secretar literar al teatrului „Berliner Ensemble” (1965-66). La ora actuală trăiește la Berlin.

Un grup activ mai ales
noaptea. Rezultatul ne-
somniații lor : Estudian-
tina, foaia volantă a
Festivalului

Foto: GH. TARȚAN

Primul său volum de poezii „Provocare pentru mine” apare în 1965. Alte volume ale autorului : „Declarație de război” (1967), „Noi și nu ei” (1970) etc.

Ca scriitor marxist toată opera acestui scriitor reflectă un adînc angajament. Realitățile existente în țara sa, dar și problemele lumii contemporane constituie tematica operelor sale. Ca prozator (mai puțin ca autor dramatic) Braun se situează în tradiția marilor clasici ai literaturii germane. (Evidentă în acest sens este „Povestirea neterminată” în stil kleistian). Patosul (aparent) al poeziilor sale (există multe puncte comune cu creația lui Hölderlin), trebuie înțeles prin prisma distanțării ironice omniprezente în opera sa. Poeziile de față sînt traduse din volumul „Impotriva lumii simetrice” (1974).

OTTO WILLIK

Cu toată prietenia

Tracie, ce înflorire. Pomii mici
Privesc plin de mere roșii. Vinul
Cu multipli săi sini, atîrnă
În fața gurii în umbră : aici
Peste cutele pămîntului, călătorim
Înfrății, și vă construim fabrica
Lîngă cîmpile pline de trandafiri.

Dar liniștea-i legendară. Miinile
Pînă ce se prînd, sînt oboșite.
Noi așteptăm — înțelegeți ? — multă
Vreme, bunule Dimiter :
Ceasul îi este umplut de nisip ! Boian
Stă pe șezut, pentru a-și păzi
Vaca, măgarul !

La Friedrich Hölderlin

Azilul tău, tu fără de pămînt
Și auvia ta pe care-o plantai
Cu pomi umbroși și vin
Aparține poporului ;
Și speranța ta, colonizată
Impotriva lumii simetrice !

Dar roadele, cine să
Bea butoaiete, cine să ia
Acest cîmp durduind ?
Cercurile de fier, cum
Pică de pe pieptul meu
Cînd acesta se lărgeste ?

Neleneși
Am fost născuți, bărbate, și d-zeul tău învelit în oțel
Întră în rîndurile oamenilor muncii :
Pînă cînd ceea ce ne face bine
Devine un obicei împămîntenit, și
Piepturile se lărgesc așa, încît sparg această
neîncredere de fier
Ce ne desparte unul de altul !

Munca de construcție

Mușchii epuizați de muncă
Capul doare ca de multă dragoste
Sudoarea curge pe genunchii-n jos
Pielea devine din nou mai locuibilă
Eu intru în mine
Cu gînduri și mai constructive

Traducere din limba germană :
DOINA PAȘCA și OTTO WILLIK

MORARU

CA MORARU

SFÎRȘITUL PLANETEI ZOSTER

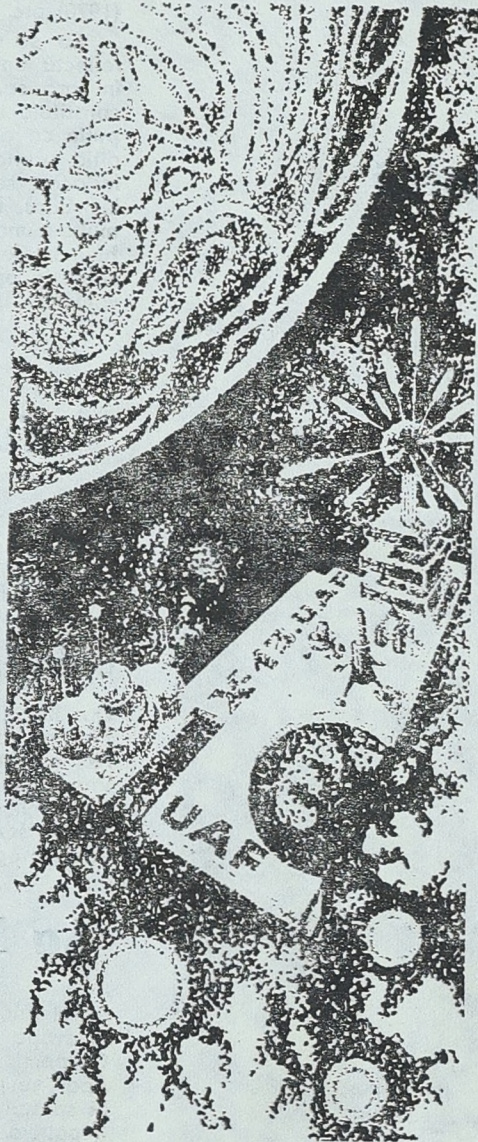
Intreținând iluzia unei uriașe hărți aruncate peste noi, planeta Zoster își desfășoară podișurile imense, violacee și striurile sidefii, uneori fosforescente ale canioanelor. Nu mai cădeam spre ea, ci instalați pe o orbită provizorie, așteptam nelișiți desfășurarea evenimentelor. Bătrînul părea hotărât să-și respecte ultimatumul: dacă debarcăm, ne distruge nava la sol, eu și Gil urmînd să pierim împreună cu el în momentul în care va declanșa anihilarea planetei. Nu prea vorbeam. Din cînd în cînd, Gil mă făcea atent:

— Uite, încă un „produs“ al maniacului! Și urmăream amîndoi infrigurăți platformele orbitale, pe care scîlbeau sute de rachete lungi, alburii, toate destinate unui singur drum.

Cum să-l convingem? Eram luați prin surprindere, căci sarcina noastră părea inițial o operație de rutină: Bătrînul, împreună cu cei doi oameni care-l însoțeau, descoperise planeta, se instalase pe ea conform programului, dar la scurtă vreme după aceea, a încetat să mai răspundă vreunui apel. Noi trebuia să controlăm situația.

Intr-un tîrziu, la stăruințele lui Gil, Bătrînul își făcu apariția pe monitorul de contact. La fel ca prima dată, am fost șocați de felul neobișnuit în care era echipat. Cu toate că în încăperea unde se afla era aproape întuneric, îi deslușeam deasupra combinezonului ușor luminescent, capul înfășurat complet în feșe înguste, care difuzau și ele o lumină slabă, perlată, fiind făcute probabil de același material de combinezon, iar în dreptul ochilor, purta o pereche de ochelari negri, masivi.

— Ei, băieți... a venit momentul... se auzi vocea lui hîrlită, înăbușită de pansamentul din dreptul gurii. Aveți la dispo-

SF-3

S. NICOLA

ziție șase ore ca să vă retrageți dincolo de zona periculoasă. Uitați-vă, numărătoarea inversă a început... făcu el, arătînd cu mîna spre un mic ecran sferic în care pulsau roșietice secunde care se scurgeau.

Gil, în picioare, cu mîinile sprijinite de fotoliu telescopic în care încremenisem, eu, îi vorbi încet:

— De ce faci asta?... E o crimă ceea ce faci. Oamenii... au nevoie de planeta asta!

— Știu... Eu, eu am descoperit-o băiețe! Pe ea au murit și oamenii mei... Eu i-am spus Zoster! Știi de ce i-am dat numele acesta ciudat?... Priviți-i falile fosforescente care izolează podișurile; la anumite perioade, din ele izvorăște o lumină grea, albastruie, stranie, care le umple și se revarsă apoi ca o ceață, acoperind porțiuni imense. Cînd am văzut de sus, înțila oară petele acestea cum se plimbă încet pe solul stîncos, retrăgîndu-se în cele din urmă în văile adînci, le-am asemănat „zonei zoster“, o viroză de care abia scăpasem. Instalîndu-ne pe planetă, Tim, cel mai tînăr dintre noi, trecînd prin sectorul acoperit vremelnic de lumina ciudată, s-a îmbolnăvit groaznic. Nu l-am putut salva. Mai groaznic a fost cînd eu și tovarășul meu am descoperit că boala lui Tim... e molipsitoare...

Dacă germeii de pe Zoster ajung printre oameni, totul s-a sfîrșit! Plecați cît mai e timp, eu nu mai pot da înapoi; de altfel, automatele au preluat acțiunea...

Am întreat:

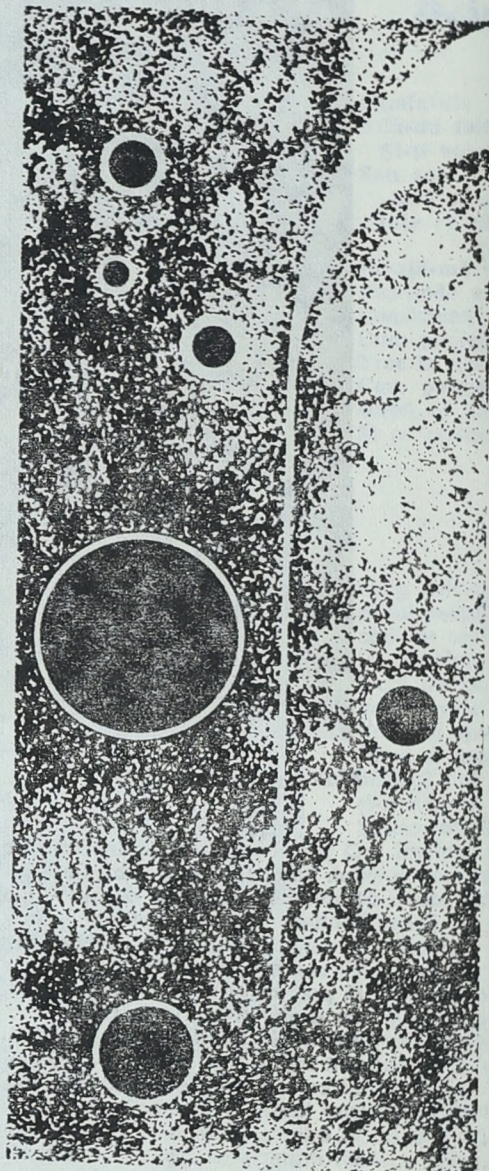
— Ce boală... ce fel de maladie e aceasta?

Bătrînul a privit în jurul lui, s-a apropiat de monitor atingîndu-l cu mîna înmănușată, după care începu să-și scoată cu repeziune feșele, apoi să-și desfacă grăbit fermoarele combinezonului.

— Plecați! Plecați și ștergeți de pe toate cataloagele numele planetei mele... Bătrînul plîngea și se mișca tot mai greu. — Aici... e Zoster, tot ce e viu... tot ce e viu... se descompune la lumină!

Orbitor, sistemul de iluminare pe care-l declanșase, inunda încăperea de lucru a

postului planetar, arătîndu-ni-l căzut în genunchi, cu obraji acoperiți de plăgi terribile care se măreau cu repeziune. Topindu-se ca o luminare, Bătrînul căzu în cele din urmă pe o parte, în direcția micului ecran sferic, în care pulsau sîngerii, simbolurile secundelor ce se scurgeau inexorabil spre momentul în care planeta Zoster va înceta să mai existe.

SF-4

S. NICOLA

CENACLUL RIDENDO

Arena cuvintelor încrucșate

De multe ori pana (aplicînd o gîdilare adecvată!) îl face pe om să ridă. Dar s-a născut și ghimpele care-și cere și el drepturile la ilaritate, chiar dacă se numește ironie, satiră, îmbrăcînd mantia colorată a epigramei sau fracul aforismelor. Oprindu-se pe malurile Begăii a găsit seva necesară, crescînd viguros, puternic pe un trunchi denumit RIDENDO, sub privirea și îngrijirea unor destoinice mîini, ale scriitorului Ion Velican.

Activitatea literară bogată a acestui cenaclu ne-o dovedesc lucrările prezentate la întîlnirile bilunare, cit și cărțile apărute în diverse edituri.

Îl surprindem la prima întîlnire din acest an: strîngerii prietenești de mîini, zimbete prinse „provocator“ de față, primele „avertismente“ ale duelului la care va asista numeroasa asistență.

Prima parte este rezervată evenimentului care o marcat recent un succes pentru cenaclu: apariția volumului „Strofe cu apostrofe“, al epigramistului Dimitrie Jega, volum a cărui prezentare grafică s-a bucurat de concursul unui alt membru al cenaclului, binecunoscut în lumea studențească, caricaturistul POPA ȘTEFAN, student la Facultatea de mecanică. Prezintă volumul dr. Ion Mioc într-o admirabilă tentă de umor și ironie — cum se „alintă“ epigramiștii între ei — vizînd autorul, care, spre satisfacția celor prezenți, citește — mai bine spus interpretează — nuanțînd prin vorbe și gesturi calitatea bunei epigrame, cultivată cu ingeniozitate în volum.

Emeric Szekely student la Facultatea de mecanică, adept al aforismelor „ascușite“, înfipte în mediul satiric și de-o sobrietate acuzatoare aduce în „scenă“ meditația, atît de necesară momentului folk susținut de

studenții Dușcu Marincea și Nicu Ștefan de la Facultatea de construcții.

Programul regizat odată depășit intră în „ring“ epigramiștii, pentru disputa amicală din a cărei desfășurare de „forțe“ am reținut:

„Pe teme vechi“ de Dimitrie Jega:

Soacră-mea, oricît se pare,
Are gesturi potolite:
Face ea și gură mare,
Dar e blindă... nu mă-nghite!

Epigramistului conf. univ. V. Șchiopescu, încercat și „hist“ de Dimitrie Jega.

Profesorul mult stimat,
Este arhicunoscut,
Numai că la șah e „mat“,
Iar în epigrame... mut.

Răspunsul la această epigramă îl primește de la prof. Marius Munteanu (Corb la corb...).

Pentru că este mut și mat
Acum, la început de an,
Cu brio, l-au înscăunat,
La facultate, prodecan.

Poetului N. D. Părvu, prof. univ. de filozofie, de Dimitrie Jega.

Acuză unii filozoful,
Că uzitînd un stil baroc,
Ar scrie versuri cu pantoful...
...Dar ce, pantoful n-are toc?

Răspunde conf. univ. V. Șchiopescu:

Ne declară filozoful
Că nu vede handicapul,
Cînd el scrie cu pantoful
Precum scrii mata cu capul!

Același autor dedică poetului Damian Ureche: „Celui mai spiritual și spirtuos poet bănățean“ (la un chef).

I-am cerut din țuca veche
Cit începe în ureche;
Nu știu ce-a-nțeles nea Trană
C-a venit c-o damigeană.
P.S. De la gluma asta veche
Vine Damigean Ureche.

Desigur, nu scapă potretistul și epigramistul V. Vărădean care antura o minunată blondă:
Deși țî-e frate șevaletul

Văzîndu-te cum dai cu gura

Nu cred că vrei să-i faci portretul,
Ci cred că „vrei să-i faci figura!“

Nicolae Andronescu vorbește unei studente certate cu știința lui Lavoisier:

Cu picioarele-ți sublime
Și năsulul tău în vînt,
Fizicul țî-e la-nălțime,
Fizica... țî-e la pămînt!

Ion I. Mioc uimit de talentul caricaturistului Popa Ștefan:

A uimit înreg orașul
Și de stai și te socioți
Popa ăsta, buclucașul,
I-a înmormîntat pe toți.

Încheierea desigur n-o poate face decît epigrama... epigramelor, în viziunea epigramistului D. Jega:

O epigramă-ncet, pe-ascuns,
Mi-a strecurat, să-i spun de-i bună,
— Arunc-o-n lume i-am răspuns,
Și las-o singură să spună!

LYRIC

Evoluează Dușcu Marincea și Ștefan Nicolae, studenți la Facultatea de construcții

Foto: C. DUMA

Bună ziua bătrine

Mi-aduc aminte de cărțile ce poartă în paginile lor istoria acestor locuri. Scria acolo despre niște oameni buni și viteji care au luptat cu pământul și cu mlaștina și au pus piatră de casă pe locul unde astăzi se înalță capitala Banatului. Buni români, înțelepți și drepti au stat pavăză împotriva dușmanului și nu s-au clintit. Bătrînul oraș poartă în inima sa măreția trecutului. Diminețile însoțite, stropite cu mii de pași ce se grăbesc pe trotuare au farmecul potențial al muncii care începe. Diminețile bătrînului oraș poartă pe aripi izvoarele tinereții. Bună dimineața bătrine! Îți spun eu și toți cei care te iubesc, care-și plimbă pașii prin parcurile tale răcoroase sădite cu evlavie pe malurile netede ale Begăii. Apa aceasta leneșă îți racorește fruntea și-ți omitește de vremurile când incudată se revărsa din matcă ca să cuprindă cîmpia: sărutul apei, sărutul fertilității.

Mă gîndesc la tine și te văd tînăr, regenerarea ta are ceva din măreția vechilor turnuri de strajă și încă ceva din noi, din tinerețea noastră care-ți împodobeste trupul și-ți dă viață. Ești un oraș adevărat cu fabrici și uzine, cu blocuri înalte ce sfidează amintirea caseilor mici și întunecoase care se încorpăreau să-ți umple suburbiile.

Ești tînăr bătrîne, tinerețea ta va dăinui întotdeauna prin oamenii tăi care te iubesc și te cîntă închinându-se cu smerenie la poarta veșniciei tale. Civitas academica — vechi leagăn al culturii românești ai adunat în brațele tale, mințile luminate ale Banatului și ai știut prin ele să te înscrii în cartea de aur a culturii universale.

Au trecut 57 de ani de cînd s-a înființat aici prima instituție de învățămînt superior: „Școala politehnică” prin Decretul regal nr. 4822 din 11 noiembrie 1920.

„Se aprobă înființarea pe ziua de 15 noiembrie 1920 a unei școli politehnice la Timișoara, care va funcționa în conformitate cu dispozițiunile din decretul lege nr. 2521 din 10 iunie 1920 relativ la înființarea și organizarea școlilor politehnice din România”.

Tara întregă salută orașul ridicat la rang de CIVITAS ACADEMICA legînd de această înfăptuire nobile și mari speranțe. S-a semnat actul de naștere a unei școli românești ce avea să ducă peste hotare mîndria descoperirilor și științei noastre. Traian Lalescu, unul dintre mințile luminate ale Banatului, saluta înființarea școlii politehnice care răspunde „dorinței arzătoare de cultură a unei populațiuni, care și-a ar-

tat totdeauna mintea deschisă năzuințelor omenirii spre frumos, spre bine, spre adevăr”.

Școala politehnică își începe activitatea în clădirea fostei Școli superioare de comerț (din str. Bocșei nr. 6) unde se află acum o parte din sălile de curs și laboratoarele Facultății de inginerie chimică. Aici au fost instalate birourile administrative, au fost amenajate săli de curs și cele dintîi laboratoare (fizică și chimie) precum și un dormitor cu 48 de paturi pentru studenți. Primii studenți care vor deschide seria generațiilor de aur timișorene. În clădirea clubului sportiv „Regata” situat pe malul canalului Bega, unde astăzi se află laboratoarele catedrei de hidrotehnică funcționa o cantină studențească. Primii pași pe un drum luminos și drept, primii pași spre lumină au fost făcuți.

Pentru început școala politehnică avea numai două secții transformate în 1933 în facultăți. În 1945 cînd țara călca pe drumurile refacerii și democratizării a luat ființă Facultatea de agronomie care a funcționat pînă în 1948 pe lângă Școala politehnică. Lipsa de cadre medicale determină ministerele la înființarea tot în 1945 a Institutului de medicină, pentru ca mai tîrziu să ia naștere (1949) Institutul pedagogic, transformat ulterior în Universitatea Timișoara (1962).

Orașul acesta bănățean devine astfel al 4-lea centru universitar al țării, leagăn de cultură și civilizație. De aici pornesc în fiecare an în fabrici și uzine, pe ogoare, în școli și centre de calcul mii de intelectuali pregătiți pentru confruntarea cu practica, pentru munca nobilă a celui ce lucrează cu mintea. Astăzi activează aici peste 16.000 de studenți și 1.300 cadre didactice.

De pe malul apei ascuns între castani și sălcii pletoase bătrînul oraș ne salută. Ne salută cu îndrăznețele brațe de oțel, beton și sticlă, înălțate deasupra orașului în semn de nesupunere. Ne salută Universitatea prin figurile lui Eminescu și Bălcescu, puși mărturie a minții scilpitoare, întru smerenia trecătorului, facultățile Institutului Politehnic ca niște turnuri de strajă pe malurile canalului, Institutul de medicină mîngîierea caldă din inima orașului, Institutul agronomic simbolul metamorfozei minții în glia pămîntului românesc.

Bună ziua bătrîne oraș îți spunem în fiecare nouă zi și zîmbim mulțumiți în fața măreției tale. De tine ne leagă amintirile studenției, clipele maturității noastre intelectuale, prin vorbele și gîndurile noastre vei fi mereu alături de noi:

Aurel Pomană, anul II, Inginerie chimică: Eu sînt din alt centru universitar, Brașov, dar n-aș schimba. De Timișoara mă leagă adevăratele trăiri interioare cu micile decepții și fericirea împlinirilor. Îmi plac oamenii de aici, studenții, îmi plac ideile lor mereu noi și mereu inovatoare. Se simte aici poate mai mult decît oriunde dorința omului pentru autodepășire, pentru o muncă complexă lipsită de canoane.

Dagmar Winter, anul II, Inginerie chimică: Sînt timișoreancă, și iubesc orașul pentru că în primul rînd e al meu (spun al meu în sens afectiv). Am simțit totdeauna o tresărire lăuntrică cînd s-a vorbit despre el: orașul florilor, orașul parcurilor. Aș mai adăuga ceva: orașul oamenilor harnici, orașul studenților, al intelectualilor.

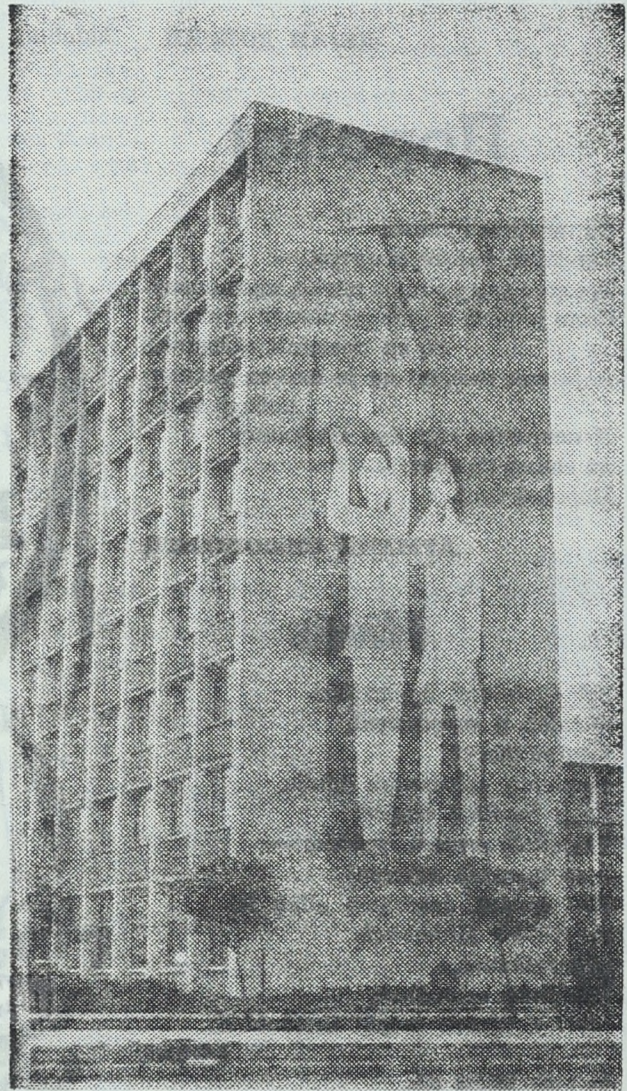
Tiberiu Selejan, anul II, Inginerie chimică: Am auzit întotdeauna cuvinte frumoase despre Timișoara, iar după ce am vizitat-o s-a născut în mine dorința de a locui aici. Cu fiecare zi ce trece mă simt tot mai mult timișorean. Oamenii locului știu să muncească dar să

se și distreze. Îmi plac bazele de agrement de pe malurile Begăii. Și încă ceva îmi place: tineretul, sinceritatea, manifestările lui.

Petru Topor, anul II, Inginerie chimică: Am venit aici cu oarecare rețineră, eram impresionat de oraș, de oameni, mi se părea totul atît de deosebit! Acum îmi dau seama că nu era vorba decît de forme noi și de oameni noi cu idei noi. În afară de faptul c-am învățat bridge, am învățat de toate. Învăț cite ceva în fiecare zi. Mă voi despărți cu greu de locurile astea. Anii studenției nu se uită.

Într-adevăr anii studenției rămîn proaspeți în amintiri. Anii petrecuți prin săli de lectură ori laboratoare, în amfiteatre pe terenurile sportive, în excursii, anii așteptă plini poartă cu ei clipele supreme ale maturității, ale formării intelectualului sînt anii petrecuți în inima bătrînului oraș care ne sădește în suflet melancolia despărțirii. Bună ziua bătrîne!

RADU MATEI TODORAN

Există două verbe inseparabile. Două verbe care numai împreună și nu altfel populează universul, preocupările tinerilor. Două verbe simultane: a munci și a învăța. La cei care urmează drumul drept spre studenție verbul a învăța e cel mai preponderent, cel care conduce spre complementarul său. Există însă mulți, foarte mulți tineri care urmează un drum ocolit cu popasuri nu zăbovitoare și pentru transformarea lui a învăța și a munci ca apoi aceste accepțiuni să rămînă simultane și consecutive. E paradoxul celor ce urmează paralel școala muncii și școala serală.

Am fost la Întreprinderea mecanică Timișoara să-i văd la locul de muncă pe cîțiva dintre acești tineri și apoi i-am urmat la liceu. Voiam să văd cum își trăiesc ei secundele unei zile. Uzina lor m-a impresionat la fel de puternic la fel ca atunci cînd îmi efectuam practica, cînd învățam meseria de electrician la liceul industrial. Aproape toate ungherele întreprinderii îmi erau cunoscute. Dar de doi ani de cînd am absolvit liceul s-au petrecut multe evenimente. Intrînd în secția de mașini de ridicat am întîlnit cîțiva muncitori tineri pe care-i cunoscusem cu ani în urmă în timpul practicii. Nu voiam să-i stingheresc cu prezența mea, să devin un musafir nepoftit. Participam efectiv la mișcarea lor continuă. Încercam să-i descop, să aflu cite ceva despre ei.

Lăcătușul Ion Traia împreună cu colegii săi de muncă montau grinzile principale ale unui pod rulant. Se lucra coordonat. Între două operații, între două mișcări încercam să leg o conversație cu el.

— Cîți ani ai Ioane?

— 23.

Ce-ai realizat în acești ani?

— Multe. Cred că multe. Întîi am învățat o meserie, meserie pe care o îndrăgesc. Apoi sînt și în ultimul an al liceului seral.

— De ce ai urmat acest drum?

— Cînd muncești apare nevoia, dorința

de perfecțiune și la fel ca alți tovarăși ai mei am considerat că liceul e o treaptă pentru formația viitoare a omului de tip nou, în concordanță cu cerințele lumii noastre.

— Ești un om de tip nou?

— Sînt un om al prezentului și viitorului

mă va modela în spiritul ideilor lui.

— Văd că vorbești mult despre viitor.

— Da, eu mă raportez mereu la viitor.

— De unde ești de loc, Ioane?

— Dintr-un sat de care puțini au auzit.

Un sat fără nume. Îi zice Ferendia.

— Povestește-mi ceva despre acest sat

fără nume despre copilărie, despre tine.

— Crezi că e important pentru interviu?

— E important și apoi mai discutăm

amical, nu-i vorba de un interviu.

— A, te rog nu face aluzie. Eu n-am scris niciodată.

— Să ne întoarcem la Timișoara.

— Am urmat profesionala. Apoi liceul

— Nu ți-e greu și cu munca și cu școala?

— Sînt tînăr. Foarte tînăr. La uzină ni se cere mult și noi înșine simțim că trebuie să dăm mult. Mai ales după liceu. Dar am știut să fac din timpul meu liber, timp afectat pasiunii. Pentru că liceul a fost hobby-ul meu serios.

— Aud că ești secretarul organizației U.T.C. nr. 5.

— Da. De cîțiva ani. Colegii au incredere în mine. De aceea nu vreau să-i dezamăgesc.

— Ei spun că ești un sufletist.

LICEENI LA PORȚILE STUDENTĂȚIEI (II)

— Bine, atunci e-n regulă. La școala generală am avut profesori care mi-au insuflat dragoste pentru cărți. Biblioteca satului îmi furniza materia susținutelor lecturi. Țin minte că într-o optă ne bătea gîndul, pe mine și pe încă un prieten să scriem monografia satului. Ne-am dus la profesorul de istorie și acesta ne-a explicat de ce nu putem face acest lucru. Apoi voiam să scoatem o revistă. Ideea asta năstrușnică pentru posibilitățile reale ale unei școli ca cea din Ferendia a produs totuși un posibil poet. Prietenul meu scrisese o poezie și alîta i-a trebuit, se molipsise de literatură. De altfel și eu am plecat cîștigat.

Eu fiind pus în gardă că lăcătușul Ion Traia nu numai că era preocupat de literatură, dar scrisese chiar poezii, îi replicai:

— Poate nu un poet, poate chiar doi?

— Dar ce nu spun ei! E drept, îmi fac datoria.

Fac o paranteză. După vreo cîteva zile de la dialogul nostru îl întîlnesc pe Traia împreună cu colegii lui la Semeinic. Se aflau în excursie.

Voiserăm să continuăm discuția, dar se făcu ora trei și programul de muncă se încheia. Ion se grăbi la vestiar, se grăbi la cantină, se grăbi la tramvai.

— Abia mă putui ține de el. Continuăm discuția pe parcursul unei jumătăți de oră cît am făcut pînă la liceu.

— Ești în prag de absolvire. Ce te gîndești să urmezi?

— Dreptul la fără frecvență.

— Dreptul, de ce dreptul?

— Poate pentru că uzina m-a învățat să iubesc adevărul și dreptatea.

— Cum stai cu pregătirea?

— Sînt la zi.

— Ce înseamnă a fi la zi?

— Păi uite ce înseamnă: fac matema-

tică și învăț la celelalte materii pentru bacalaureat în ritmul pregătirii ce o făceam la școală. În paralel, caut o oră-două pe zi pentru admiterea la facultate.

— Înseamnă că ești ocupat toată ziua.

— Cam 16 ore.

— Reziști? Cînd mai dormi?

— Rezișt. Și mai și dorm. 5-6 ore.

— Mai ai colegi care fac același lucru?

— Uitasem să vă spun că am ajuns la școala lui Ion. Am intrat în clasă. Era patru fără cinci. Ion îmi prezentă trei colegi de-ai lui. Moise Jurăseu, Jiva Mili-manov și Petru Moga sînt tovarăși de muncă cu el, colegi de clasă și cu toții doresc să urmeze secția serală de subingineri de pe lângă uzina lor.

Apoi își mai amintește de un coleg care nu verise încă și care e foarte bine pregătit la școală și un foarte bun muncitor. E vorba de Teofil Lungu.

Între timp sunase.

Revenii la ora opt spre a încheia discuția cu lăcătușul și elevul Traia.

Era obosit.

— Ce faci acum?

— Mănînc ceva. Cîtesc pînă la miezul nopții. Am o carte începută. O carte de istoria filozofiei. Îmi trebuie o oră și pentru algebră.

L-am însoțit pînă acasă. Voisem să aflu unde stă. Și am aflat. Într-o cameruță modestă cu încă un coleg. Îmi spuse că locuise la căminul de nefamiliști al uzinei, dar că acum îi trebuia mai multă liniște ca să se pregătească și de aceea își luase gazdă.

Îi urai spor la învățătură și la muncă și plecai cu filmul celor aflate acasă spre a-l dezvolta și a-l încredința hîrtiei.

În contrast cu tinerii pe care-i întîlnii pe băncile școlii după cele 8 ore de muncă, la colțul străzii mele alți cinci tineri, toți de 17-18 ani conversau aprins și colorat în termeni argotici despre șmecherăscia lor curgere prin viață, despre cum îi alimentează babacii și despre atît de multele probleme ale lor, aruncînd din cînd în cînd ireverențioase cuvinte peste unăr și lăsîndu-se învîluși în fumul importanței ce și-o dau.

MARCEL SAMINȚA

Кунемо се

Крв што струји венама
Покреће срца тик
Жеље што букте у нама
Твој сјајни раскошни лик.

Кренимо у победе нове
Светле зоре, сјајније дане
На рад, на рад Партија зове
Да срећније сутра заруди и сване.

Кунемо се мила земљо
Сву снагу и ум хемо дати
Кунемо се Румунијо
За твоје благодати.

ДЕЈАН ДОБРИН

Порођај

Са нежним рукама
Свргнуће баште у сутра —
Тражио сам те кроз цвеће, кроз траву
Било је вече и рибари звезда враћали
се са празним мрежама
А ја сам мислио да је њихов усклик
победе твој:
И испричао сам луд на улици
да свима објавим
Порођај твој.

АРМАНД СИМОНОВИЋ

Hivás

Telképeimmel együttélve
daczolok a magánnyal,
mig rádborul
megtalált szívemnek hálója,
hogy fogollyá tegyen,
magadtól éretten, rablást —
s rá mentség nincsen,
elkövetném, értelmem ellen is,
ha hálóm szívemnek
ráborulhatna,
hálónak szivednek,
mert a rácsok mögött keletünkben

kitágul,

és már fölem nő,
és már föled nő
a tudat
mindketten jobbak leszünk,
selyem szerelmünkötől.

Csak a rendszerekből
kizártak
maradnak hírmondónak
ily csúnya őszre.
egy évre
elég volt égni
főj: társam, boldog
rendszerekből,
mi kifelejtettek.
bontsuk le az időt.

és essünk át
az eljövő tavaszba.

GYOPÁR H. ZOLTÁN

Ami kimaradt

a meséből

morzsája hurcolja a hangyát
váltóór nélkül
merednek rá a repedések

mégis valahol
tücsökzene mozdul —
erre van a boly

— — — — —
— — — — —
— — — — —

kidobtuk a tücsököt

zenéljen a télnek —
boldog felperes hangyák
ülnek estebédhez

Sarokba vonul
a nyári tévelygő
és előnti potrohát
a hangyaszégyen

Vegyespáros

amikor én fonákkal
te őszinte mélyen,
ahogy én rövidre fogtam,
te elvesztetted közös pontunk

nekem magam háló feszül,
fakó gyökerekből
homályos mozdulatok nőnek

és szándékaim felnyársolják
közhely-miérte

azért játszunk-e együtt,
hogy betartsunk kiírt szabályokat,
vagy kimért mozdulatokkal
megtisztítsuk a vadhajtástól
közös játszmánk...

én nem tudom
te nem segísz.

Igényesség

Kitörte a távolság
négy falu tornyát —
az ötödik billentyű
mozdul a zongorán

öt gyufaszál zörög
ha egyet
hosszasan
ujjaimmal fontolgotok
a lobbanásban
saját zsírom is serceg

öt folt közül
négyet letépek
ha lyuk
csak eau alatt akad.

Október

Reuma-nimfa
kínálja szerelmét
eső-esőkjai ráhibáznak
lázás homlokomra...

Viselkedő tarka csontok
látszatszító keservükért
tiszteletet várnak —
szépen hordja fejét
és felszív minden életnedvet,
a típustermő szándék

köszönök minden lámpaoszlopnak
vas vacogó hangján.
fagyban ázó lázadás
szópihéi hóznak —
azt hihetné bárki
dadaista móka

szürkébe sápadó fekete lyuk
megugrott fotonja vagyok
merekített idegzetű
olajprés pakolásban

ILLÉS MIHÁLY

Egy enyhe ködbe rejtőzködött késő őszi regge-
len szikrázó dér vakított imbolygó lámpaoszlopok
kókádó fején, s én korai sétám legkedvesebb utcá-
ján szántottam kavargó nyomokat lehullott hársfa-
levelek sűrűjébe. Lassan lépdeltem, elgondolkodva
hallgattam a sápadt kérgű hárs ívelt leveleinek
méltatlankodását, tolakodó lépteim alatt Mikor a
Pereces utca sarkára értem, zizegve megsajdul
mögöttem a felkavart avar. Előbb csak halkán,
majd mind tisztábban hallottam amint valaki cso-
szogó léptekkel ingerli srásra a fagyott köveket.
Nem néztem hátra, meg ne ijedjen, akire oly sok-
szor gondoltam ezen az utcán, s oly régen láttam:
a Vicces Bácsi, mert éreztem, most csak ő lehet.

Visongva vártuk naponta amint oroszlanfejes
botjával kimerten jött a városfelől késő délelőtt,
mikor már mindannyian a nagytemplom harang-
jainak kondulását vártuk, s a barnával mázolt
nagy fakapuban — mely mögé sohasem sikerült
bekukkantanunk — megállt, hogy öreges kalapját
levéve egy néhány percre odaintsen bennünket, a-
kik amúgy is a fehérre meszelt, vastag vadgeszte-
nyefák mögé bújva lestük a régen várt mozdula-
tot. Tolongva fogtuk körül, ámulva hallgattuk halk
meséit, s boldogan neveltünk a búcsúzás ismétlődő
viccein.

A diófa kihajló ágán himbálózva elképzeltük,
hogy a nagy barna kapu mögött sok gyermek vár-
ja már érkezését — azért is engedték el sokszor oly
könnyen — s a felesége, egy hófehér néni, csip-

kével leterített ovális asztalhoz ülteti őket, ahol
békésen esznek majd.

S éppen ilyen ősz volt, mikor a vaskos fahordó
stráfkocsikban, nyírott farkú és sörényű, izzadt lo-
vakban gyönyörködve ültünk a járdaszegélyen és
egy karcsú, fekete hintó fordult elénk a nagy ut-
cából. A két fényes ló méltóságtejesen gurította az
üveges hajót, a kocsi, kinek öltözete a mesekönyv

A VICCES BÁCSI

János Vitézéhez hasonlított, csak olyan feketéből,
mint a barackfán fészkelő rigó, az ezüstös ostor-
ral szélesen körözve legyezte a lovakat, s a lovak
farka oly szépen volt felbogozva, mint az ovónéni
nagyobbik lányának a haja, akibe mindannyian
szerelmesek voltunk, a símára kopott gömbölyű
macskakövek alázatosan engedtek a nagyküllős ke-
rekek nyomásának, s a kalitka, karcsú rugókon
függve gyengéden himbálózott tova. Mi, bár soha-
sem láttunk ilyet, tudtuk mit jelent. Érdeklődve
szaladtunk utána csodálatunkból felocsúdván, s
mikor utólértük, tán még a hátsó tengelyére is fel-
kapaszkodunk ha a lovak nem prüsszögnek s a

kocsi meg nem áll az üresen tátongó barna kapu
előtt. Mindent megértettünk, s a szép, tiszta sze-
retet fantáziája gyászoló emberek ezreit gyűjtötte
a Vicces Bácsi köré. De csak a fekete ládát hozták,
amin ez állt: Özv. Herska Mihály. Utána néhány
aszott öregasszony csoszogott, hajlott orrukon vas-
tag szemüveget egyensúlyoztak, s mosogatástól
zsíros kötenyűk mint a szentek gipszleple rogyott
alá szögletes testükön.

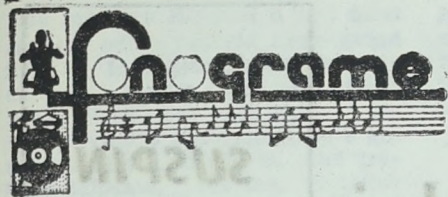
Senkije sem volt, mi és az öregasszonyok kísér-
tük ki oda, ahova a nagymamát szoktuk menni
látogatni.

Talán mi, talán én voltam az utolsó, aki kabát-
jába kapaszkodott, akinek barackot nyomott a fe-
jére, aki érezte keze melegét, a sétatbot mord orosz-
lánjának fején, ha vigyázva a kezünkbe adta.

Hazafele jövet patkót találtunk, s a poros utcák
kerítései tövén zöldelő főben kiszámoltuk, ki le-
gyen a fogó a Pereces utca sarkáig. Neveltünk a
mondókán, s a patkót madzagon magunk mögött
húzva rohantunk az őszi alkonyat felé

Én már szinte álltam a levélzön sűrűjén, a lé-
pések közeledtek; előbb egy fényes baltanyél, majd
egy pityókás favágó ért mellém, zsebemben az üveg
meg-meg billent, s kicsillant a szalonnás újnyoma-
tok alól a korai boldogság okozója; nedves szemé-
vel huncutul rámhunyorgott, s én önkéntelenül
mosolyogva, visszakacsintottam.

NAGY ATILLA

FORMAȚII TIMIȘORENE —

puncte de referință

Cum anunțăm din numărul trecut, iată laolaltă suflarea de formații timișorene, un ghid privind componența, realizările recente precum și cite ceva din planurile de viitor ale acestora. Este doar o consemnare a existenței și activității formațiilor fără a emite păreri valorice. Ordinea lor de prezentare este întâmplătoare, în goana condeiului, în voia tipografilor și criteriilor paginajului. Poate după ce vor produce mai mult, după apariții publice (în concert!) vom putea face și o clasificare mai riguroasă.

După ce vom prezenta formațiile care ne reprezintă cu prisosință, inevitabil, vom aminti și de cele care cîntă în locații. În alegerea acestora nu am luat în seamă orice formație obscură ci, s-a ținut cont de numele acestora sau a membrilor lor, nume care cîndva au spus ceva, au reprezentat cu cinste acest oraș, care mai au posibilitatea s-o facă. De unele nu vom mai scrie niciodată (cele ce se vor înfunda în restaurante), iar cele ce vor face artă — vor fi înfățișate în spectacole, pe discuri — le vom saluta munca și nota rezultatele.

Se cuvine să începem cu **Phoenix**, cea mai veche formație timișoreană, cu cea mai mare popularitate din țară, cele mai multe apariții publice și discografice, simbol al muzicii pop de la noi, un mit comparabil cu Beatles. E cunoscută de toți participarea lui Iosif Kappl, Mircea Banițiu în cinaclul Flacăra, s-a auzit de Erland Krauser, mai mult a uimit pe mulți ca ghitarist, după ce cu ani în urmă făcea același lucru cu vioara. S-a auzit probabil de repetițiile formației la noua Casă a Tineretului, de grupul de dubași — copie a dubașilor din comuna Brănești, s-a mai auzit apoi ceva de un baterist, de compoziții noi, reprezentate încă publicului, de un proiectat... Din motive „strategice” mă opresc aici, pentru a nu divulga ceea ce în acest număr ar ocupa un spațiu prea mare și ceea ce va constitui subiectul unui număr viitor. Pentru a nu se crede că este o păcăleală vă putem spune că fotografia formației este gata copiată pe placa de zinc, în tipografie.

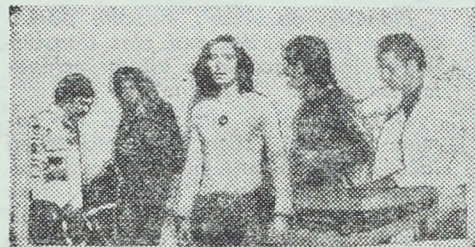
Progresiv TM s-a dovedit cea mai harnică formație de pînă acum. După turnee în Oltenia, Muntenia, Ardeal, acum ei sînt piecați într-un șir de concerte în Do-

brogea și Moldova. Un sunet propriu, perseverență aceluiași gen hard-rock, un textier de învidiat (Ștefan Kovács) și deloc de neglijat, un public care-i caută. În repertoriu, noi compoziții ca: **Zina nepților**, **Ceasul lumii**, **Un cuvînt nu-i vorba-n vînt**, **Faceți dreptate copacilor**, **Glasul tău**, **Cîntec barbar**, **Vorbă dulce din bătrîni**. — care, cine știe, poate vor con-

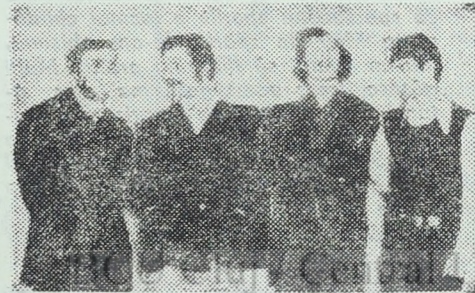
stitui tema unui viitor album. Pînă atunci radio-ul ar trebui să-și spună cuvîntul înregistrînd piesele și făcîndu-le cunoscute publicului larg. Așa au fost fredonate „Amintiri”, „Va cădea o stea”, „Acest pămînt”, numai așa vor fi fredonate și acestea. Componența: Harry Coradin (lider, voc), Ladislau Herdina (g, voc), Ilie Stepan (gb), Mihaj Farcaș (ds, p).

Univers — una dintre cele mai vechi formații timișorene, un timp desființată, renăscută din Quint Group-ul lui Iosif Moll. În toamnă aveau în proiect două lucrări în genul operă-rock. La una dintre ele „Crai Csongor și prințesa Tünde” de Vörösmarty Mihály, s-au început tex-

tele după traducerea Veronicăi Porumbacu, apoi s-a renunțat. De mai multe luni cîntă în spectacolul de varietăți „Halló, itt Kabaré”, mare succes al Teatrului maghiar de stat — cel care patronează formația. Componența: Iosif Moll (lider, o), Robert Strumberger (voc), Kajtár Árpád (g, voc), Moșoarcă George (gb, voc), Chiteală Dumitru (ds).

Gramofon — se gîtesc intens (la sala „Lira”) pentru a șaptea ediție a Festi-

valului național de jazz, ce se va desfășura la Sibiu în zilele de 22, 23, 24 aprilie. În cvartet (fără Tiberiu Ladner) formația va prezenta un program non-stop de 40 de minute intitulat „Muzica sferelor”. Participarea lor se anunță jazz-pop la care se vor folosi suprainprimările pe bandă, sintetizatorul, pianul electric. La compartimentul percuție vor intra și 12 clopote de la Filarmonica „Banatul”, trianțluri, tamburine. De asemenea, Liviu Buroi va cînta la 7 instrumente, oboi, flaut, 2 cornuri englezești, saxofon — alto, sopran, piccolo, tenor. Pentru mai mult dinamism se vor folosi instalații de lumini, de care — ea și de sonorizare se va ocupa Roland Marchis de la Teatrul Național Timișoara. Amintim că în muzica filmului „Accidentul” a putut fi ascultat Paul Weiner la moog-synthesiser. Componența: Paul Weiner (p.moog), Puba Hromadka (ds), Bela Kamocsa (gb), Liviu Butoi (fl, sax), Tiberiu Ladner (voc).

Amicii — cei care „au făcut firma Costineștiului și invers” cîntă acum la Predeal la restaurantul „Orizont” un program variat. De la prelucrări clasice la muzică populară din Banat, de la șlagăre internaționale la compoziții proprii chiar și încercări de jazz și funky. După cum îmi mărturisea șeful formației Dan Ionescu, „una e să cînti la Costinești pop și alta aici, pentru gusturi diferite”. „Nu vor să devină o trupă de lăutari”, sînt în așteptarea unor stații și nu au neglijat nici repetițiile. Au compoziții noi și intenționează să facă înregistrări la radio, chiar și un disc. Componența: Dan Ionescu, (lider, g), Dorel Petrușcu (ch. armonie), Valeriu Costea (voc), Vasile Dolga (ds), iar la orgă Marcel Cismaș.

Iată acum o dilemă, două formații sub același nume, fiecare o neagă pe cealaltă, ambele vor să-și păstreze un nume deja celebru. Nu le vom cerceta istoria și nici originea „botezului”, noi le acceptăm pe ambele, le recunoaștem numele, mai ales că a existat o perioadă cînd au mai fost două variante sub aceeași denumire. Ce vremuri! La un colț citeai: Clasic XX — dans la „Lira”, iar mai încolo alt afiș: Clasic XX — reuniune la Liceul de construcții, ambele afișe indicînd aceeași oră, aceeași zi. Eu aș indica formulele actuale să-și pună inițiala liderului lîngă numele formației, cum au făcut-o și Venus-urile, cum o vom face și noi acum.

Clasic XX (C) — cu Mihai Cichitu (lider, gb, voc), Lucian Cluchitu (fl, sax, trombon, g), Puiu Popa (ds), Victor Türkl (o), cîntă la motel un repertoriu de disco-tecă. Au și compoziții proprii, așteaptă ceva „scule” și... girul ARIA.

Clasic XX (L) — cîntă la „Montana” în Sinaia o muzică așa-zisă „comercială”, în engleză, plus compoziții pe textele lui Silviu Rîmneanu. Bună priză la public, au dovedit-o și la „Orizont” — Predeal unde au cîntat în iarnă. Aceiași problemă: ARIA. Componența: Lengyel Attila (lider, g, voc), Lengyel Árpád (voc, fl), Scobiola Andrei (gb, voc), Radu Ioan (ds, voc), Popescu Laurențiu (o, voc).

Stelele — muzică ușoară, cîntece în italiană, șlagăre, compoziții mai vechi. Au și citeva piese noi pe versurile lui Lucian Bureriu. În mai sînt posibile concerte sub egida U.T.C.-ului prin orașele învecinate. În sezonul estival vor cînta la Herculan. Componența: Crăciunescu Ioan (lider, o, voc), Crăciunescu Roland (ds, voc), Katalinic Gheorghe (g, voc), Popescu Livius (gb, v), Boțoc Ioan (voc).

Magna Cartha — a existat într-o formulă mai veche, a cărui fondator a fost Ilie Stepan. Au semnat muzica la filmele de scurt metraj „Ana”, „Nostalgie” pentru cineclubul Gaudeamus și la un film de animație „Zbor” al cineclubului C.F.R. Actualmente Octavian Ștefănescu (lider, voc, g) și Iosif Eugen (block-flöte, voc) pun bazele unei formule folk-rock cu membrii posibili: Boian Petriu (g), Dobrozenski Ernest (violoncel), Ervin Tarfulca (pe, voc), și poate Dietrich Krauser (gb).

Helicoidal — desființată, membrii ei pot

fi înfățișiți la unele da formațiile notate mai sus.

Iată acum o formație nouă fără nume și stabilă (cred). Intrunește în ea pe Zoltan Kovács (gb), Doru Apreoteșei (p), Puiu Ursulescu (ds), Ervin Tarfulca (pe), Liviu Butoi (fl, sax), Geta Broșineanț (voc). Formația cîntă la restaurantul „Central”, piese de café-concert și compoziții ale primilor doi. Speră un contract la Lubiana în mai. De asemenea, Doru Apreoteșei semnează și interpretează (alături de Liviu Butoi) muzica filmelor „Cîntec”, „1907”, „Acele multe zile”, filme realizate de cineclubul „Gaudeamus”.

Să trecem la formațiile studentești, sau zise studentești, dat fiind că se produc pe scenele Casei de cultură a studenților sau a Casei tineretului, ori denumite astfel pentru că membrii lor au ocupații legate de școală, iar în muzică li se mai spune amatori, termen care nu exclude pe cel de talent.

Test — (fost Corindon), studenți ai I.P.T. am mai scris de ei, vezi numărul 22 „Forum studentesc”, p. 8-9, nu ne mai repetăm. Sînt laureați ai etapei pentru universitar a Festivalului național „Cîntarea României”, sperăm ca în finală noile lor compoziții să prindă viață și un pre-

miu Amintiți-vă de perioada „Ofir-ului” (formația Liceului nr. 1 din care au făcut parte trei din membrii actuali) și hotărîți-vă asupra unui gen precis de muzică. Un premiu la ediția viitoare a F.N.A.S.-ului nu-i o treabă de loc ușoară.

M-77 — formație a Institutului de medicină, în apariția lor pe scena Casei studenților s-au evidențiat ghitaristii, titlurile pieselor, improvizațiile, nu și bateristul, vocele. Componența: Lucian Drebet (g, v, voc), Sorin Gulla (g, voc), Mihai Drăgoi (gb, v, voc), Emil Hațeganu (ds).

Colegium — am mai scris de ei în același număr 22, p. 14. Actualmente formația nu activează, liderul Marius Iacovanea se află în stagiul militar, liceenii învață pentru admitere, textierul Iu Ștefan Dandă pregătește tot ceva medieval. Vor să dea lovitura la ediția următoare a F.N.A.S.-ului.

NOTA: S-au folosit următoarele prescurtări: g—ghitară solo, double-six, armonie, gb—ghitară bas, ds—baterie, pc—percuție, p—pian, o—orgă, fl—flaut, sax—saxofon, v—vioară, voc—voce.

IOAN BACALETE
Mecanică, II

După o absență îndelungată, pe scenele timișorene, a vreunui concert „pop”, iată un afiș imbiator: **CARUSEL** — Casa studenților, data 1.04.1977, ora 20.

Formație veche, modestă ca activitate, nu a excelat niciodată prin muzica ei, nu s-a bucurat de popularitate exagerată, dar nici nu a dezamăgit în aparițiile sale. Prezență scenică atrăgătoare, în acțiune sînt nemaipomeniți, chiar dacă muzica nu atinge culmile valorice, degajarea cu care este prezentată impresionează, te face să-i îndrăgești. Deși neglijată pînă acum, un afiș cu ei reprezintă o tentație. Revista noastră a scris în două rânduri despre ei, o vom mai face-o de cite ori vom avea ocazia. Iată acum prilejul de a vedea cit au fost de citite noțele noastre legate de formație, de a vedea dacă nu s-a pierdut publicul care făcea săli pline la puținele concerte „pop”, care au loc în Timișoara. Nu ne-am înșelat, afișul nu a scăpat atenției studenților, s-a bucurat de interes. O pot dovedi cele citeva dezlipite, luate pentru „colecție” (pereții camerei), numărul mare de studenți care au fost în aceeași seară la

FONO... DRAME

CARUSEL

„LIVE”

Foto: GHEORGHE TARTAN

Casa studenților, cit și maratonul care a urmat.

Aici se-ncurcă problema, cu o oră înainte de începerea spectacolului cînd trebuiau puse în vînzare biletele — cum era scris pe afiș, cei de la Casa studenților nu știau nimic de spectacol. Politicoși, în neștiință de cauză, sugerează că spectacolul ar putea fi la Casa tineretului. Cineva notează ideea, o redactează și o afișează: „Din motive tehnice, concertul cu formația CARUSEL va avea loc la sala tineretului la ora 20,30.

Cum e specific pentru acea zi de început de aprilie, la Casa tineretului un alt afiș: „Din aceleași motive, concertul cu formația CARUSEL va avea loc la sala „Lira”, ora 21,00”. Cuimea, acolo un alt afiș, e drept, ceva mai explicit: „Din motive identice, concertul cu formația CARUSEL va avea loc la 1 APRILIE, anul următor!!!

La sesizarea mai multor persoane, am analizat cazul și publicăm fotografia făptașului, după o idee de:

IOAN BACALETE

MODURI ȘI MODE

De-ale primăverii

După toate bunele simțuri... sau simțiri, aripa unui soi de vânt a început să bată înspre noi, a primăverii. S-au adunat toți băieții de la căminul 4 C pe cîmpie și au luat ghiocei pentru fetele din vecini, insinuid că a început un anotimp. Cu acest eveniment, au mai făcut și citeva economii și au luat... măștișoare. Într-o seară i-am văzut pe buze cu zîmbet și... I-au ajutat în acest sens toate cooperativele meșteșugărești, centrele de artă, populară și bănățeană (sau de altă natură) și au depășit handicapul cu nuanță de epidemie... o... o... o... emoție. Pe urmă au fost veseli și zgomotoși; se cîntă „Hora stacato” și alte multe hore pe care le poți improviza în serile geniale ale „eu-lui” nu-mai atunci cînd în jur e multă veselie, multă tinerețe și mai ales tandrețe. Deci se poartă măștișoare! Nefiind singurul accesoriu al lui martie și mai ales pluralul, fiind de gen feminin băieții nu-l poartă. Nu contrastează cu nimic, bineînțeles dar pune în încercare alte probleme, alte întrebări. Băieții au abandonat „cizma à la Jimbolia” mult adorată, mult căutăată, dar mai ales rîvnită, prin torienile iernii, a cărui ger s-a lăsat destul dorit. Încet, încet, dispăre și gulerul de blană, dispăre aerul artistic al „Delon-ului”, căci soarele e bun, tertător și mîngietor. S-au dus „babele” s-a dus și „8 Martie” și lumea încă se întreabă dacă e într-adevăr primăvară...

Ce bine că nu mai există ideea de cruciadă a secolului XIV, nici armura cavalerilor à la Philippe de Mezieres, nici eleganța Regelui Soare... și așa mai departe, căci băieții ar risca să fie mult prea împovărați de eticheta vestimentară. Timpul s-a oprit totuși undeva... la moda Gatsby, alintatul începutului de secol. Gatsby cel fin și rafinat, învoat în paginile de modă și în saloanele de creație, a reînviat.

Nu e obligatoriu a i se observa pălăria cu boruri ample, nici mașina sport, cu atât mai mult cu cât se luptă cu înverșunare împotriva sedentarismului, dar ne-am putea opri puțin asupra pantalonului de culori discrete (în nici un caz roșii sau portocalii, ca pentru orele de festival) sau asupra eravatei late, sollicitată cu succes în sesiune, mai puțin la concert și teatru... și mai puțin, în „rendez-vous”...

Cravata, despre care se repetă prea mult ca fiind un mic capriciu al snobismului, se afișează însă tot mai mult. Ne sînt dragi culorile vii, lîngă reverele de noapte ale stofei din veston, ne sînt dragi culorile discrete, lîngă reverele vii ale unui costum de primăvară, ne sînt dragi gulerele ample ale cămășilor colorate, dar... băieții poartă tot timpul glans-ul, chiar și pe o alee din seară, cînd ne sîrută, încet, mina.

Serile cu farmecul lor, serile senine sau serile cu botul ud de ploaie, trec pe lîngă noi cu discreție, invitîndu-se la un pahar de vin bun, într-un local liniști. Din verva tinereții nu mai ai timp să observi culoarea rochiei sau a vestonului, grupului de tineri... de acolo, ai însă timp să le vezi maniera delicată de a se așeza, de a întinde mina, de a discuta. Ris-căm uneori ca din bucurie să facem fără prea mult zgomot, uneori chiar să-i handicapăm pe cei din jur. În-săși în modul de a ieși în evidență, întotdeauna a existat... o modă! Nu se poartă neapărat „cadru...”, nu neapărat ținuta impusă. Este modernă să fim veseli sau triști cînd simțim asta, este modern să rîdem cu poftă, din suflet, atunci cînd lîngă noi e numai primăvară. Nu avem timp să stăm în loc, nu avem timp să uităm. Avem nevoie de multă viață.

LIA LUCIA PETRIC
Construcții, II

Condiția spectatorului

SUSPIN

Vă propun un început de biografie: „Galeria Poli născută în iarna acestui an din inițiativa unui grup de suporteri de la Facultatea de construcții, uniți, între ei, printr-un legămînt de ordine interioară. Avînd ca președinte pe tov. conf. Cadar Ioan, galeria este condusă de studentul Zudor Elemer, anul II construcții, în fiecare joi seara, la A.S.P.C. Membrii galeriei beneficiază de excursii, la deplasările echipei, și se întîlnesc, periodic, cu jucătorii. Partea muzicală a programului este asigurată de elevii liceului de muzică.

Planurile de viitor: mascote pentru club și galerie, dar mai ales transformarea într-o galerie a tuturor echipelor studențești timișorene”.

O biografie cu nimic ieșită din comun. Și totuși, ceea ce își propun să facă acești inimoși băieți, merită cuvinte de apreciere. Vremea în care Timișoara era în fruntea trofeului Pet-chowschi, nu trebuie să devină doar o simplă amintire. E bine ca idealul de sportivitate și corectitudine, spre care tindeau suporterii timișoreni de atunci, să fie preluat și concretizat de actuala galerie. Că se poate acest lucru ne-au demonstrat-o la prima lor apariție. Este nevoie, însă, de o mare coeziune sufletească între suporteri, dar mai ales între aceștia și jucătorii. Să nu uităm că echipele care ne vizitează orașul vor fi, la rîndul lor, gazdele noastre, că un joc frumos trebuie aplaudat, indiferent de cel care-l practică, fiind că spectacolul sportiv e tocmai chîntul ideii de sport. Ne-am obișnuit, într-un timp, să fluierăm arbitri. Mulți găsesc firesc acest gest, mai ales atunci cînd arbitrul nu favorizează gazdele (un alt gest firesc după părerea lor). Sîntem de acord că nu există meci fără greșeli de arbitraj. Dar a ști și a putea să treci peste orice obstacol, în-seamnă a dovedi, cu prisosință, că esti cel mai bun.

Da-că vom ști să fim corecți în aprecieri, da-că vom fi alături de echipa preferată, și la bine, și la rău, cîntînd

melodiile victoriei, atunci se va putea vorbi de o adevărată galerie studențească timișoreană, vom readuce în gura tuturor cronicarilor sportivi un nou punct de referință pentru noțiunea de galerie civilizată.

În ultimă instanță, e vorba de a înțelege la reală dimensiune ideea de spectacol și de spectator.

Ne pare rău că există, tocmai în aceste momente de posibilă renaștere a galeriei timișorene, o concurență ne-loială datorată studenților de la Facultatea de mecanică. Înțelegem ideea de concurență doar în sensul bun al cuvîntului, adică, de a declanșa o adevărată înfruntare de voci, unite însă în corul mare al cîntării echipei preferate și nicidecum o rivalitate „oarbă” pentru o supremație cu orice preț. Ce părere aveți colegi din galeria Mecanicii? Se pare că „partenerii voștri de întrecere” știu să-și manifeste, mult mai civilizată, dragostea față de echipa lor.

Oricum, așteptăm o intervenție mai hotărîtă pentru formarea unei galerii reprezentative pentru toți studenții centrului nostru universitar. „Poli, Poli, luptă pentru noi!” — iată un refren pe care vi-l propun să-l cîntăm împreună pe vremea rea sau bună, pe „1 Mai”, sau pe alte stadioane ale țării. Și să nu uităm că în Timișoara mai sînt și alte echipe studențești care au nevoie de aplauze și încurajările noastre.

Cînd Poli joacă în deplasare, iubitorul de fotbal găsește o ultimă soluție în refugiul în fața televizorului. Totul ar fi foarte frumos da-că nu ar exista acele bilețele așezate pe scaune care te avertizează, cu citeva ore înainte, că toate locurile sînt ocupate. Și chiar da-că nu sîntem în tribună, ci acasă la cîmin, manifestările de bucurie pentru izbînda unei echipe pot să se producă și într-un mod mai civilizat.

Doauă chestiuni care vă pot da de gîndit între două euforii din lumea balonului rotund.

OBSERVATOR

Știința fără conștiință înseamnă ruina sufletului

În centrul universitar Timișoara se practică un sport nu tocmai comod și nici ușor, tot mai popular: karate-ul, sportul bărbăției, al trupului sănătos și minții a-gore, un sport al perfecțiunii anatomice și în cele din urmă o artă.

Karate-ul înseamnă luptă cu miinile goale, înseamnă agerimea minții și trupului, aliate împotriva armelor. Prin karate omul lansează ideea cunoașterii vieții prin luptă, prin exercițiu fizic în eterna căutare a perfecțiunii. Dincolo de pumni și trupuri înclăștate în luptă, de forță și agilitate se ascunde respectul pentru om, pentru slăbiciunea și puterea sa. Alături de antrenament fizic și tehnica loviturilor ori parărilor, meditația, lupta psihică înseamnă izbîndă, înseamnă arta apărării individuale.

Karate-ul apare în secolul IV e.n. mulțumită lui Daruma sau Bodhidharma conceput după filozofia Zen ca un ansamblu de exerciții fizice pentru întărirea corpului, pentru ca apoi să devină o metodă de luptă fără arme în insula Okinawa unde portul armelor era interzis de ocupația chineză. Pînă în 1900 rămîne o tehnică

secretă de luptă cu specific pentru familii și caste pentru ca mai tîrziu să fie inclus în programul de educație fizică al tinerilor japonezi.

Se definesc astfel două stiluri ce se diferențiază în funcție de constituția fizică și psihică a luptătorului: stilul SHORIN cu deplasări rapide și ușoare, cu amplitudine în mișcări și stilul SHOREI mai dur, cu tehnici în forță și deplasări scurte pe distanță mică.

Adevăratul karate modern este însă fondat de Gichin-Funa Koshi care demonstrează în 1922 la Tokio tehnica metodei Shotokan entuziasmînd publicul. În 1948 apare prima asociație modernă de karate, iar în 1970 are loc la Tokio primul campionat mondial.

Astăzi un număr tot mai mare de oameni de toate vîrstele practică acest sport înțelegînd prin el dincolo de satisfacția victoriei ori exhibiționismul celui mai tare, un mijloc de relaxare și refacere fizică și în sfîrșit eterna: „Mens sana în corpore sano”. Și vin în spiritul acestor argumente cu însăși organizarea ordonată a rangurilor (centuri), a ordinei și

respectului reciproc în sportul în care disciplina înseamnă realizare.

Începînd cu anul trecut în Timișoara funcționează patru cluburi de karate ce cuprind un număr mare de membri, care nu demult, au fîcut o frumoasă demonstrație în sala Olimpia, entuziasmînd publicul timișorean.

Trebuie să vedem înainte de toate, frumusețea acestui sport care solici-tă toate părțile corpului înglobînd un ansamblu

de exerciții pornind de la gimnastică și sfîrșind cu yoga. Karate-ul nu este un sport al violenței, al distrugerii ci imprimă respectul pentru om, cheamă știința de a lovi, de a cunoaște punctele slabe ale corpului alături de conștiința de a nu lovi, de a rămîne mereu în afara răzbu-nării, a nestăpînirii de sine.

RADU MATEI TODORAN

Inginerie chimică, II

Excursia Forum studențesc a fost atât de reușită încît fotoreporterului Constantin Duma i-au trebuit trei zile pînă a reușit să stringă în fața obiectivului cea mai mare parte a redactorilor.

În regiunea Blackall a fost forat cel mai adânc puț din lume având 2.300 m. În mijlocul pustului de un roșu țipător se află stinca Ayers Rock, cea mai mare din lume, având o circumferință de 8 km și o înălțime de 400 m. Aici trăiește taipanul, cel mai otrăvitor șarpe din lume cu venin suficient pentru a ucide 23.000 de șoareci. În Alpii australieni crește cel mai înalt copac din lume. Rădăcinile ajung la o adâncime de 30 m, iar trunchiul împreună cu coroana la 160 m. În râul Burnett trăiește peștele Ceradotus fosteri, care are și plămâni și bronhii. Cel mai lung gard din lume (5.600 km) se află în statul Queensland. În orașul Carnarvan a circulat, singurul tramvai din lume cu catarg și vele. Locuitorii australieni cheltuiesc anual aproximativ 2 miliarde de dolari la jocurile de noroc. În Mildura se află cel mai lung bar din lume (95 m) prevăzut cu 32 de robinete alimentate de la butoaiile cu bere. Până la vârsta de 15 ani tinerii pot învăța la domiciliu folosind sistemul „Radioșcoala”. În teritoriul de nord la ficcare 1.000 de indigeni 36 au lepră. Un lucrător alb de la o crescătorie primește peste 15 lire australiene pe săptămână, pe când un

lucrător negru pentru aceeași muncă numai 10 lire. O dată pe an studenții de la Universitatea din Sydney organizează o mare și trăznită petrecere tradițională. La

Australia, lume a paradoxurilor și performanțelor

„ADIO BUMERANG”
de L. Wolanovski

o astfel de petrecere s-a organizat, pe baza unui punctaj un concurs cu tema „Cine aduce la Universitate lucrul cel mai neașteptat”. Una din echipele studențești a obținut

10 puncte pentru un crocodil viu, adus de la grădina zoologică, și 100 de puncte pentru... directorul aceleiași grădini. Comentatorul de radio Kennedy, care în dimineața respectivă îi numise pe studenții „golani iresponsabili”, putea fi văzut după-amiază la Universitate, unde ocupa o „poziție” de 50 de puncte. Pentru un alt gazetar au fost acordate 100 de puncte, cu amendamentul că se va acorda un premiu suplimentar de 10 puncte dacă va putea fi adus la Universitate gol. Acesta însă nu s-a lăsat capturat de altfel ca și primul ministru Menzies, (1.000 de puncte), care tocmai plecase în S.U.A. S-a lăsat însă prinsă Sandra Nelson, care se afla tocmai la un ștrand pentru nudisți. Este interesant că a fost cotată cu numai 300 de puncte! Plajele australiene sînt invadate de balene, locuitorii folosind bicele pentru a le izgoni în mare. Primul teatru din Australia s-a deschis la Sydney în 1796, toate rolurile revenind condamnaților. Se exportă cimpoaie din piele de cangur în Scoția. Aici trăiește ornitorincul, paradoxul cu cioc de pasăre, singurul mamifer otrăvitor (masculul).

E. S.

Bărbatul anului 2000 (Femeia înainte de toate!)

Din surse mai mult decît oficiale aflăm, cu profundă înținare, îndatoririle nenumărate care se vor abate peste noi, muritorii de rînd, din primul rînd, bărbații.

Va trebui să avem mare grijă de soață și apoi de celelalte... de-ale casei. Buchetul de flori, despre care istoricii afirmă că era de preferință „Nu-mă-uita”, nu „Mușcata” care putea lăsa urme avînd grave implicații asupra bucătăriei păgubitelui (farfurii - OZN, crotițe - tobe, etc.), va trebui dăruit cu un zimbet destins pînă la marginea inferioară a propriilor urechi, într-o dată prestabilită prin lege... proprie, de exemplu 30 februarie, soției. La mulțumirile ei, vom prezenta grațios, militărește, nota de plată de la florărie.

Anul 2000 va însemna creșterea rolului bărbatului în bucătărie. Va trebui să facem totul ca să nu-ncurcăm nimic. Vom lăsa ușa bucătăriei deschisă și din fața televizorului vom alerta prin viu grai soția care ne ajută de mîsurul vag de ars sau de fluieratul oalelor sub presiune.

În oraș vom fi foarte atenți. Trebuie să indicăm soției încercată de pachete, drumul optim. În acest sens bărbații își vor lua cu toții permis de conducere auto

categoria E pentru autocamion cu remorcă grea. Se interzice cu desăvîrșire, prin pedeapsa strivirii sub papuc, debarasarea vreunei mîini a femeii, care ar duce de îndată la pierderea echilibrului persoanei în cauză, adică o eventuală răsturnare cu consecințe nefaste asupra conținutului pachetelor aparținătoare celor doi soți: spray de bărbierit („pentru” și „after”), sticla cu băutura preferată a bărbatului, radio-ul cu „Emisiunea preferată”, borcanul cu zeamă de varză, citeva cravate, geanta diplomatică (sub cheie), tricoul „Haide Poli” și alte asemenea sortimente necesare unei tinere perechi, el soțul, ea soția.

Dar atenție: femeia va obosi, va trebui să opriți, răstimp în care-i veți relata cu lux de amănunte problemele serviciului care, vă asigurăm că-i vor crea o puternică emoție de esență poetică (vorba poetului: „De ce nu taci Mărine, de ce?”).

Bărbatul „poluat” de fumul de țigară al clubului „Numai pentru bărbați”, nu-și va periclita sănătatea participînd la ștergerea prafului și scuturarea covoarelor. Se vor înființa propriu acestui scop, comitete de într-ajutorare pe bloc, sub lozincă: „Sexul slab luptă pentru sănătatea bărbaților scuturînd covoarele”.

Nu uitați bărbați! Femeia înainte de toate! În fața la rînd la „Alimentara” sau „Aprozor”, la cinema sau teatru, să le lăsăm să se întrecă, să se afirme, pentru ca fiecare din noi să remarcăm în soție pe cea mai feminină din întreaga... familie.

EMERIC SZEKELY

vizionar luptător pentru femei

P.S. Primul meniu al anului 2000 pe care ni-l oferă soțiile noastre, pricepute gospodine: - carne pane călită cu cartofi reiați și salată prăjită, - purcel viu la tavă, - prăjitură cu răvoșe metalice sau nasturi.

● FLASH ● FLASH ● FLASH ●

FEMEIA

Propun ca bărbații să nu mai spele vasele, zise nevasta unui marinar.

Luna pe care o invocă femeile în cuvintele lor de dragoste este adeseori luna cadourilor.

VORBITOR

Dacă-ți știi struni ideile nu lăsa friul din mîină pentru a-ți demonstra talentul de acrobat. Ideile o fău razna îndată.

REVELAȚIA MUNCH

Contemplînd marile realizări ale lumii, nu vei găsi niciodată fericirea și frumusețea propriei creații.

RELIGIOS

Partitura vieții lui avea prea multe pauze pentru că-și închipuia că se va încheia cu „d-al capo”.

DICTIONAR FLASH (editorial extern)

INARMARE = cursă la care participă Marte (Potențialul distructiv

concentrat în Europa depășește de 100.000 ori pe cel al bombei care într-un minut a șters de pe fața pămîntului Hiroshima, pe cîm în lume revin 15 tone de explozibil elastic pe cap de locuitor).

DEMNITATE = covorul tălpilor țintate (Indienii Mayrunua își ucid pruncii pentru a-i scuti de pierderea demnității).

MUNCA IMIGRANȚILOR =

transformarea sudorii în apă de ploaie (în cadrul Pieței comune muncesc 14 milioane de oameni, victime ale xenofobiei, supuși altor legi decît cele ale propriilor țări, privați de drepturi cetățenești elementare).

CINE DE PRIPAS

Nu mușca pe nimeni. Moțăia cit era ziuica de mare neluînd în seamă zarva din jur. Lătra din cînd în cînd fără plăcere, doar așa, din obicei ciinesc. Vocea lăuntrică îl imboldea însă continuu:

de ce n-ar avea și el o perină de puf și, mai ales, de ce n-are covrigi în coadă ca acolo, peste nouă mări și nouă țări, cum auzise el lătrîndu-se pe undeva.

Hotărîrea luată peste noapte surprinse prietenele, cățelușe din cartier, cărora le împărți darnic promisiuni.

Porni cu speranța norocului care-i surise profesional din primul moment. Le-a plăcut, le-a plăcut cum lătra, așadar l-au primit în schemă. L-au pus să latre de citeva ori, celor pe care i-a părăsit cit de bine e să fi cîine cu covrigi în coadă și a... lătrat (Cîinele nu mușcă pe cel care-i aruncă un os!).

L-au aplaudat, apoi, inexplicabil, i-au dat un picior... Abătut, fără de țintă, adormi, într-un tîrziu pe un drum dosnic, o fudnătură.

Cine l-a alungat de pe acel drum pe care singur și l-a ales, nimeni nu știe. Doar vorbele duse de vînt nu s-au pierdut:

„Trezește-te ciine vagabond”!

EMERIC SZEKELY

Alcoolismul— ciudată imagine a lumii

Alcoolul este pentru lumea modernă o necesitate, sau mai mult face parte din cotidianul vieții, din flecărerile în jurul sticlei de coniac, ori aniversarea unui amic, sau din necazurile ce-și imploră înecarea. Am învățat să bem de necaz, că bem de bucurie sau să bem pur și simplu. O lume întreagă este cuprinsă într-un singur verb — a bea — și dacă pe vremuri băutura tuturor era apa, aceea inodoră și incoloră substanță ce se găsește mai totdeauna și peste tot (și cînd zic vremuri mă gîndesc cu mii de ani în urmă), astăzi cînd spui „beau” înseamnă că nu bei apă, înseamnă că bei pur și simplu alcool, mai mult sau mai puțin mascat în cine știe ce prefăcătorii tehnologice. Și de la nevinovata sticlă de bere ce o bei cu nesăț pe plaja însoțită și pînă la a bea cu adevărat e drum doar de „încă un rînd garçon” și așa mai departe.

Dacă mă gîndesc bine, nu vîd nici un rîu ascuns în pîntecoasa aburîndă ce-o bem adesea vara într-o grădină, sau iarna într-un local în care cîntă formația X și lumea discută în jurul meselor impodobite cu sticle. Rîul se ascunde în altă parte, se ascunde acolo undeva unde numărul sticlelor se multiplică, iar ochii împăienjeniți nu mai găsesc paharele sparte de mîini tremurînde și capete plecate peste mese. Ciudată imagine a lumii, ciudată îmbinare de nevinovăție și vinovăție, de cunoaștere și necunoaștere, de alcool, muzică și tutun. Și peste toate tronează ael ceva care se încapăținează să însemne tot mai mult — viciu.

Alcoolicul este un bolnav care are nevoie de un tratament, este cel care consumă zilnic alcool și nu în cantități negliabile.

Alcoolicul este un prefăcut, un om care se încapăținează să abordeze marea bărbăție într-un înțeles deplasat. În spatele acestei măști se ascunde însă o inferioritate, un dezechilibru ce denotă mai întotdeauna slăbiciunea de caracter, un orizont strîmt și nud, lipsit de florile acelei primăveri eterne care trebuie să însemne viața. Nu există practic apărare împotriva alcoolului, acolo unde toate lumea bea, unde cei mici imită pe cei mari, unde băutura devine problemă de saluț, unde se bea ca să treacă timpul și să se discute ceva interesant. Băutura dezleagă limbile și expune sufletele în galeria nefastă a tablourilor spălate cu lacrimi.

Sînt țări în care berea curge pur și simplu la robinet, sînt țări în care alcoolismul devine o problemă socială, o plagă ce se vindecă tot mai greu. În Mexic spre exemplu, numai 2 la sută din populație nu bea. 26 la sută din alcoolici beau bere, 20 la sută alcool produs în gospodăriile proprii, 17 la sută rom iar ceilalți tequila, băutura tradițională. Urmările consumului de alcool sînt într-adevăr uimitoare: 68 la sută din asasinat au ca factor predisponent consumul de alcool, la fel 38 la sută din sinucideri și 7 la sută din accidente de auto. Cifrele acestea exprimă doar o parte, a implicațiilor consumului de băuturi alcoolice. În țările capitaliste, lipsa unei alimentații adecvate, mediul social nesănătos, nesiguranta vieții aduc în fața omului trista rezolvare prin alcool ori droguri, consumul excesiv însemnînd un refugiu, o soluție falsă pentru o problemă concretă și adevărată.

Există încă prejudecățile grandomaniei și le întinim la tot pasul, pornind de la fata aceea drăguță care nu bea de obicei, dar pentru că e în vacanță, stă cocofată pe un scaun în fața barului și soare cu falsă plăcere dintr-un pahar plin cu whisky și sfîrșind cu cei ce beau pentru că așa fac și ceilalți. Așa începe de obicei o dramă care are de multe ori șanse să trăiască sfîrșitul romantic al căderii, al subjugării.

Un local este drăguț și intim atît timp cît nu geme de băutori. A minca și a bea într-un restaurant nu înseamnă o dramă, înseamnă să te simți bine, să schimbi impresii cu și despre cine și ce îi place, înseamnă o seară petrecută plăcut. Și trebuie să însemne numai atît! Orice exces aduce urmări cu sine, iar simpla repetabilitate poate fi lărgită, amără reproducție (dacă vrei) a unui proces fatal.

Metode concrete de combatere a alcoolismului sînt puține. Lupta împotriva alcoolului se dă în fiecare dintre noi, aici se hotărîște destinul, aici începe sau se sfîrșește dragostea pentru apa aceea de foc care, se încapăținează să nu rămînă doar ceea ce este.

Educația familială, acțiunile recreative, sportul reprezintă bune posibilități de combatere, de ignorare a foamei după alcool.

Omul muncește și creează, omul nu trebuie și nici nu se va autodistrage. Educația omului nu este superioară, ea trebuie să poarte cu sine granițele excesului, numai în acest fel se poate lupta, numai așa viciile pot fi trecute în istoria greșelilor umane. Lupta se dă în noi înșine, omul el singur trebuie să atingă convingerile libertății morale, a florilor primăverii veșnice care înseamnă viață, viață armonioasă și echilibrată.

RADU MATEI TODORAN
Inginerie chimică, II

Limba, comunicare, artă (IV)

Dacă un șir de fenomene se oglindesc în noțiuni, atunci un interes cognitiv aparte îl constituie noțiunea sau conceptul ce desemnează tipul de relație existent între noțiunile respective. De foarte multă vreme omul a descoperit că mintea sa are posibilitatea să asambleze conținuturile tot mai rarefiate ale noțiunilor, adică și-a descoperit posibilitatea operațiilor cu structuri logice.

Paralel și oarecum paradoxal aceeași gândire omenească s-a rostit tot mai mult sub incidența de neasemuită acuitate a două tipuri de inferență: condiționarea și cauzalitatea, de pildă, la fel de stringente, dar un sens opus la Descartes și în cauzistica iezuită.

Ca un caz particular, ca un zbucium al nuanței, a apărut zbaterea aceluși *ergo*, poate în cel mai înalt grad cartesian, întrucât ar fi putut să ducă acel tip de inferență până la „capăt de linie”:

„Cogito, ergo sum”.

Aici trebuie să fi venit întrebarea cu rost copernican de la hotarul filozofiei lui Kant:

Înainte de a ne preocupa de valabilitatea răspunsurilor căutate și găsite de rațiune, se cuvine să ne întrebăm de valabilitatea, de validitatea, adică de sănătatea „uneltelor” cunoașterii. Pe linia marilor îndoieli de la cinici la Descartes și la vremurile moderne, „îndoiala” kantiană are, în adevăr, semnificația unei revoluții, nu numai pentru că avea să afirme și să împămîntenască definitiv noțiunea de critică, ci mai ales pentru că îl sortea

vedea surprinzătoarele pinze ale structurilor sale logice.

Până să vedem lucrurile, ne nevoim să trăim în împăcare și să luăm seama că ele sînt, mai întâi, naștere, apoi creștere, apoi descreștere, scădere și pierire, ori surpare.

Și dacă au fost, nu se poate să nu fi fost, iar dacă sînt, nu se poate să nu fie („Dacă n-ar fi, nu s-ar povesti”).

Iată deci că simbolurile — se vede asta din transcendențialul kantian și din datina verbului românesc — stau cumva dincoace de lucruri și merg către lucruri. Este explicabilă o variantă a Mioriței găsită undeva prin Zarand:

„N-ai văzut / mîndru ciobănel..

— Ba eu l-am văzut / mergînd spre trecut”

Ca poezie a unui mare romantic, poezia lui Eminescu nu scapă sferei simbolului. Simbolică în întregime, viziunea eminesciană este cea mai impresionantă sinteză și reunificare a lumii în imagine. Apar astfel cele trei mari niveluri cosmice: cerul, cu stele, luna, luceafărul;

marea cu riurile, izvoarele, valurile; pămîntul cu văile și pădurile. (cf. Eugen Todoran, Eminescu, Ed. Minerva 1972, p. 17).

Se întrezărește de aici un adevăr cu totul surprinzător afirmat deja de exegeții operei eminesciene, în versurile:

SCHEMELE ORIGINALITĂȚII ȘI LOGICA VERBULUI ROMÂNESC

să împace în sine laturile paradoxal separate într-o totalizatoare viziune gnoseologică.

Nu este puțin lucru că Eminescu să fi găsit pe Kant cum spun, surprinși și pentru a surprinde, biografii săi, dar cu adevărat surprinzătoare este înțelegerea pe care poetul român o are asupra noutății kantiene.

Poate mai exact ar fi cuvîntul *percepere*. Perceperea filosofiei?! Dar aceasta presupune că întreaga ființă a portului era îndelung pregătită cu acest gen de respirație. Cine și ce anume puteau să pregătească un astfel de *organism*? „Noutatea kantiană” percepută de Eminescu stă în „deosebirea dintre transcendențial și transcendent” (Constantin Noica, Eminescu, lecturi kantiene, Ed. Univers, 1975, p. VI)

De la Kant începe explorarea transcendențialului, adică ceea ce este dincoace, iar nu dincolo de lucruri. Pînă la el se căuta ceea ce e dincolo de lucruri, transcendențial, sau în cel mai bun caz este în lucruri. (ibid.)

Or, cine înțelege („percepere”) așa ceva, înseamnă că are o cultură elementară, a elementelor, adică fundamentală. În adevăr, în topografia verbului românesc, atît de familiar poetului, se află calea înțelegerii. Pentru că, dacă prin jocul soartei istorice, limba română a rămas vreme îndelungă cu mai puțin substantive, și-a revărsat ființa sporind bogăția verbului. Dar verbul este mai departe de substanțialitatea lumii. Iar gîndirea românească s-a deprins să umble cu verbul într-atît, încît fiecare cînd gîndește, de fapt, se gîndește. În topografia verbului, limba română a mășterit acest surprinzător reflexiv, în fapt, pe un drum rezervat de Aristotel exclusiv elevației logice a gîndirii. Intemeietorul logicii vorbește de universalul logic ce făurește într-adevăr concepte într-un moment de stagnare a gîndului:

„Prin faptul că stă liniștit și se odihnește, gîndul cunoaște și se gîndește” (cf. Ath. Joja, Studii de logică, 2. Ed. Academiei, 1966, p. 313)

Apoi, prin lucrarea verbului se începe nu măsurarea lucrurilor ci măsuratul pînă la lucruri: „Lung e drumul Clujului. Dar mai lung al dorului”

„Pînă să ajungi, ai cale lungă” spune adesea cuvîntul din poveste, punînd între om și ajungere nu verbul necesar, ci substantivul-simbol și vedem cum se plămădește simbolul în transcendențialul ajungerii prin vorba cea mai modestă a basmului. Și iată și cunoscuta formulă „cale lungă / să-l ajungă”, formulă înghețată — spun lingviștii — dar care zice de eepuzarea a ceea ce este dincoace de lucruri și strigă a primejdia de dincolo. „Ce rămîne inventează poezii”, spunea Hölderlein.

Prea mult ne-a bucurat înțelegerea găzduită de limba noastră și prea puțin ne-am străduit a

„Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă / Prin care trece, albă, regina nopții moartă”

Nu avem de-a face nici cu metamorfoză, nici cu simbol, fiindcă, reunite în desăvîrșire, obiectul, semnificația și implicația se află într-unul, ca „în viziunea sugerată de trecerea soarelui pe cer” (ibid):

Și orișicînd o să-l întreb

Răsărit ori apun

E orice timp îndeosebi

Și toate împreună”

În acest sens, fiind în cel mai înalt grad simbolică, marea artă nu este simbolică.

Sau, după cum lămurește Constantin Noica, ale cărui gînduri adesea le-am urmat, din celălalt capăt de miracol românesc, „Brîncuși a sculptat infinitive lungi” (cf. C. Noica, Creație și frumos în rostirea românească, Ed. Eminescu, 1973, p. 75).

... „cel mai adevărat infinitiv lung e cel care acoperă pămîntul întreg și viețile oamenilor laolaltă după cum se întinde și peste țările cerului: e făcerea. Dintre tăceri, Brîncuși a ales o pe cea mai adîncă, mai grăitoare decît toate, tăcerea omului, și a sculptat-o” (id.).

În fața altor creații monumentale ale omului, ai spune „Stai să vezi ce au vrut oamenii”. Dar în fața Mesei tăcerii ai spune doar: „Stai și vezi”. Ar înțelege așadar originea în feiul său că e vorba de un infinitiv lung; pînă la capătul lucrurilor lung, și puțin dincolo de ele (ibid.).

Deci dacă am urma calea cu care ne-a năruvit îndelunga lucrare a verbului în logica limbii (exprimării și citirii), cale făuritoare de originalitate în artă, și am goli mai departe conținutul concreteții cu care lucrează mintea, am ajuns la ceea ce spune o formulă a logicii simbolice

p—q

(q pentru că p; pentru că p, atunci q; fiindcă p, atunci q, dar și întrucît q atunci trebuie să existe și p și nu se poate să nu fie, „că dacă n-ar fi nu s-ar povesti”).

Există un cuvînt vechi; p și q sînt dimpreună lucrarea fără de care n-ăr fi povestire demnă de vrednicia ascultării, nici la noi și niciunde, nici acum, niciînd.

Ne-o spune traducătorul în limba română al unuia dintre cele mai bune române:

„Alegînd singur între ficțiune și realitate poteca spre filozofia atît de particulară a acestui supra-realism folcloric latino-american, transpus într-o limbă literară dificil de specifică, uneori intraductibilă, el va avea în primul rînd dreptul de a spune că traducerea n-a fost la nivelul originalului”. (Mihnea Gheorghiu, Cuvîntul traducătorului la Un veac de singurătate de Gabriel Garcia Márquez)

OMENIA

După o iarnă bogată prin realizările noastre în amfiteatre ori la locul de muncă, așteptam cu toții, tînăr sau vîrstnic, primăvara aducătoare de viață, de bucurii.

Ne-am obișnuit să asociem lunii lui mărțișor, primăvara. Chiar dacă uneori ne joacă feste o îndrăgim căci ea trăiește în fiecare din noi. Acum se nasc cele mai frumoase vise ale studenției, acum prind viață sau se concretizează cele mai multe dintre ele.

De astă dată însă, primii soli ai primăverii ne-au găsit cu ochii înlacrimați, cu sufletul plin de durere.

Ecourile aceluși 4 martie ne-au zguduit; vibrăm cu toată ființa, cu tot ce e uman în noi, cu toată sensibilitatea vîrstei tînere, după pulsul națiunii rănite.

Poate nîcînd nu ne-am simțit mai solidari cu acești oameni, mai apropiați de necazul și suferința lor ca acum și nu am ezitat nici un moment să-i ajutăm.

Singele donat de cei 200 de studenți și aducător de viață, e mesajul de solidaritate pornit din trupul nostru, din ființa noastră.

Studenții mediciști, apreciați prin formația lor profesională, de omul suferință, poate mai mult decît alții, au fost primii care au dat glas acestui îndemn al conștiinței prezentîndu-se în număr mare la centrul de donare și colectare a singelui.

Din registrul în care erau consemnate o multitudine de nume și profesii am ales doar cîteva: Miana Drăgan, Dana Ioniță, Dan Groda, Elena Nemeth, Doru Gofiță, Florica Crăciun, Radu Urdea, Ovidiu Frincu. Desigur am putea continua cu mulți alții. Aceștia au fost cîteva dintre studenții mediciști în dreptul cărora era trecută data de 5 martie 1977.

Doar după 2 zile, făcînd o mică statistică, consemnăm: 127 de studenți mediciști donatori, 9 studenți ai Facultății de mecanică, 7 studenți ai Institutului agromonic.

Gestul acestora poartă amprenta omeniei și a înaltei responsabilități, trăsături caracteristice tînărului comunist. Și nu e singurul. Studenții anului V, au hotărît ca suma destinată organizării tradiționalului „Bal al medicinei” (peste 5.000 lei) să fie trecută în „Contul omeniei”.

Pilda acestora a fost urmată de alți studenți mediciști, astfel încît la nivelul fiecărui an de studiu, contribuția studenților a fost donată în „Contul 1977”.

Sînt gesturi, pilde, atitudini care definesc studentul zilelor noastre și cu atît mai mult studentul medicinist.

OFELIA GHENCIU
Pediatrice, IV

CONTUL 1977

Centrul de recoltare a singelui din Direcția sanitară Timiș a cunoscut în zilele următoare seismului un număr impresionant de donatori. Muncitori, țărani, intelectuali, studenți și elevi, oameni de toate vîrstele și profesiile au fost să doneze pentru cei aflați în spital, accidentați de pe urma cutremurului. De la dr. Nicolae Tomescu, medicul șef al centrului de recoltare, aflăm că de cînd lucrează aici, acest centru nu a cunoscut un asemenea flux de oameni ca în aceste zile.

Numai în zilele de 12, 13, 14 martie s-au oferit să doneze sînge 1.200 de cetățeni. Un număr impresionant din aceștia l-au format muncitorii de la 1 Iunie, studenții de la Institutul de medicină, de la Facultatea de mecanică, elevii Liceului industrial nr. 1 din Timișoara, persoane care s-au înscris pe listele cu donatori pentru populația greu lovită de cutremur. Numărul celor înscrși a crescut atît de mult încît la cîteva zile s-au sîstat toate donările de sînge. Ne-a impresionat gestul de umanism al cetățenilor arabi aflați la studii la noi în țară, care s-au aflat printre primii donatori. Un gest entuziasmant de solidaritate cu colegii lor, cu poporul român în mijlocul cărora se află în aceste momente.

O altă formă de manifestare a umanismului și prieteniei față de poporul român este și gestul studentului Guya Mahomed Dal din Mauritania (Construcții, II) care a depus în contul 1977 suma de 1.175 lei.

156 de studenți de la Facultatea de inginerie chimică, au hotărît să depună în „Contul 1977” întreaga remunerație cuvenită pentru activitatea practică productivă, în cuantum de peste 15.000 lei.

Laureații Festivalului „Cîntarea României”, etapele pe institute și centru universitar au contribuit la ajutorarea persoanelor sinistrate cu întreaga sumă ce reprezenta contravaloarea premiilor cuvenite. Suma totală: 16.000 lei.

Contribuția bănească a cadrelor didactice în „Contul omeniei” se ridică la peste 2 milioane lei.

Din veniturile obținute din acțiunile de muncă patriotică, în acest semestru, Consiliul U.A.S.C. C.U. va vira în „Contul 1977” o sumă de peste 70.000 lei.

LEȚIȚIA MATEȘ
Zootehnie, III

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT PETRU ANDEA, VALENTIN VIȘAN (redactor șef adjuncți), VIOREL BOLDUREANU, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef adjuncți), LIVIU NADI (redactor șef adjuncți), CRISTIAN TELESU

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 2-19-45
Permanența la sediu: zilnic între orele 20 și 22

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BĂCALETE, MIRCEA BÎRSILĂ, IULIU KÔTELES, MIRELA LAZAR, NICOLAE LENGHER, ANITTE MATEESCU, LIA PETRIC, NELU PETRIT, MARCEL SAMINȚA, RODICA STOIE, ENRIC SZEKELY, GAVRIL TARCZA, RADU TOCĂRAN. Foto: GHEORGHE TARTAN și CONSTANȚIN DUMA. Prezentarea grafică: ȘTEFAN POPA.